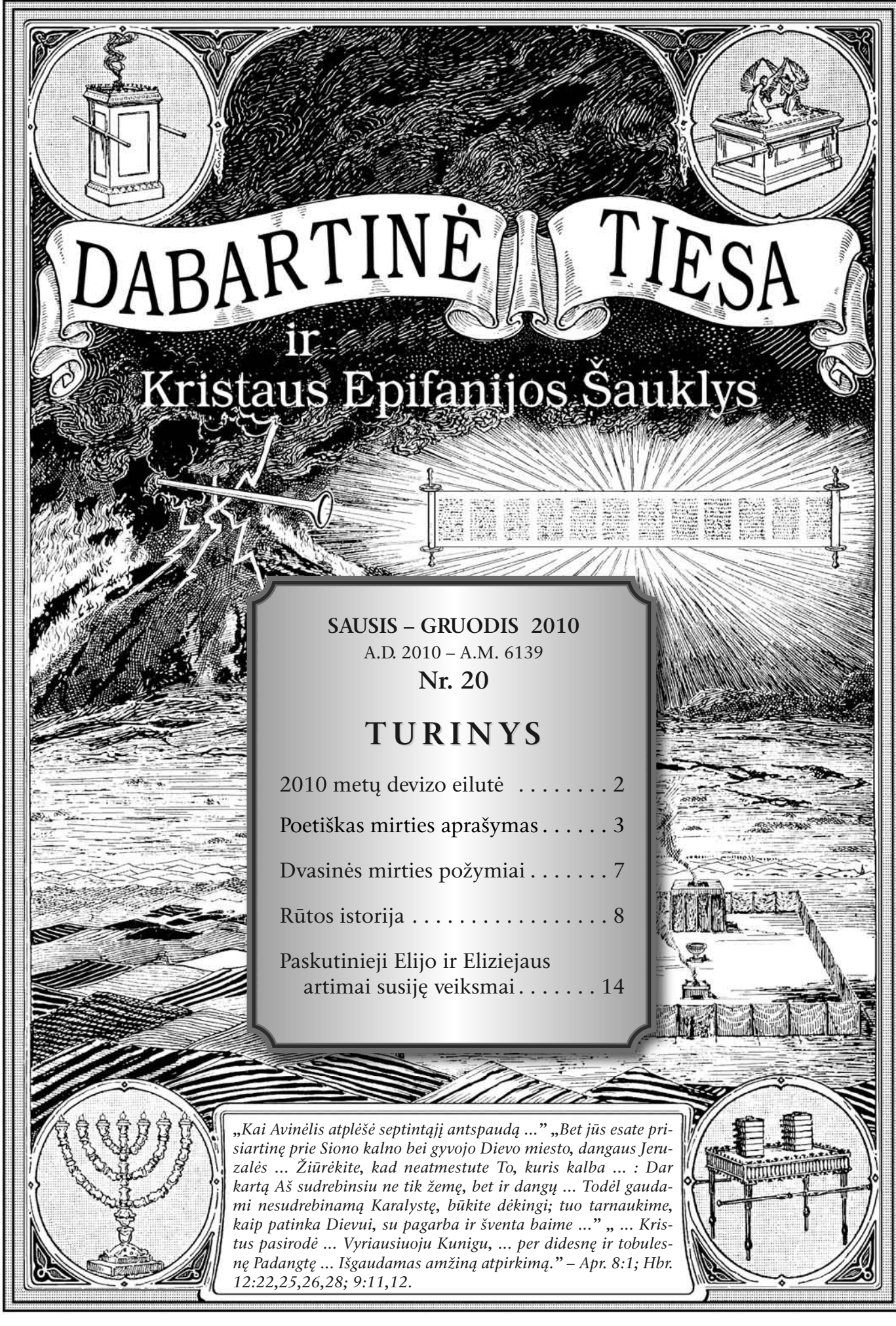

DABARTINĖ TIESA

ir Kristaus Epifanijos Šauklys

SAUSIS – GRUODIS 2010

A.D. 2010 – A.M. 6139

Nr. 20

TURINYS

2010 metų devizo eilutė	2
Poetiškas mirties aprašymas	3
Dvasinės mirties požymiai	7
Rūtos istorija	8
Paskutiniai Elijo ir Eliziejaus artimai susiję veiksmai	14

„Kai Avinėlis atplėšė septintąjį antspaudą ...” „Bet jūs esate priartinę prie Siono kalno bei gyvojo Dievo miesto, dangaus Jeruzalės ... Žiūrėkite, kad neatmestute To, kuris kalba ... : Dar kartą Aš sudrebinsiu ne tik žemę, bet ir dangų ... Todėl gaudami nesudrebinamą Karalystę, būkite dėkingi; tuo tarnaukime, kaip patinka Dievui, su pagarba ir šventa baime ...” „... Kristus pasirodė ... Vyriausiuoju Kunigu, ... per didesnę ir tobulesnę Padangtę ... Išgaudamas amžiną atpirkimą.” – Apr. 8:1; Hbr. 12:22,25,26,28; 9:11,12.

2010 METŲ DEVIZO EILUTĖ

„ATSIMINK SAVO KŪRĖJĄ DABAR, SAVO JAUNYSTĖS DIENOMIS“ — EKL. 12:1

NOREDAMI LABIAU ĮVERTINTI palaimas, kurios išreikštos ir telpa šioje eilutėje, turime rūpestingai išnagrinėti jos kontekstą. Ištraukoje Ekl. 12:1-7 primenama mums, kad su pagarba atsimintume savo Kūrėją ir tarnautume Jam jau tada, kai dar esame jauni ir stiprūs, ir to dalyko neatidėtume vėlesniam savo gyvenimo laikotarpiui, kai padidėjęs mirimo proceso veikimas sumažins mūsų galimybes.

Ši Šventojo Rašto ištrauka yra visuotinai pripažinta poezijos šedevru, o ypač mirimo proceso senatvėje ir pačios mirties aprašymas. Jaunystės laikas, kai esame kupini jėgų, yra geriausias ir daugiausia vaisių atnešantis laikotarpis tam, kad priimti ir išsaugoti Dievą savo širdyje ir prote, o taip pat Jį garbinti ir Jam tarnauti. Neturime laukti ir atidėti laiko, kada Jį priimsime, vėlesniems gyvenimo metams, pilniems rūpesčių, ir kai senatvėje pradėsime netekti sveikatos ir jėgų.

DABARTINĖ TIESA ir Kristaus Epifanijos Šauklis

ISSN 1392-3099

Leidžiamas nuo 1918 metų gruodžio mėnesio.
Žurnalas anglų kalba leidžiamas 4 kartus per metus
(Žiema, Pavasaris, Vasara, Ruduo).

Leidėjas –
PASAULIETINIS NAMŲ MISIONIERINIS JUDĖJIMAS
(LAYMEN'S HOME MISSIONARY MOVEMENT)

Redaktorius

Ralph M. Herzig, 1156 St. Matthews Road,
Chester Springs, Pennsylvania 19425-2700, USA.
Žurnalo lietuvių kalba ad interim redaktorius:

Piotr Woźnicki, ul. Zdobywców Kosmosu 17,
05-100 Nowy Dwór Mazowiecki, POLSKA.

Žurnalas lietuvių kalba leidžiamas vieną kartą per metus.
Klausimus ir užsakymus rašykite šiuo adresu:

P. d. Nr. 1, LT – 45012, Kaunas.

Kitas leidinys:

Biblijos vėliava ir Kristaus Karalystės šauklis

Žurnalai leidžiami:

anglų, lenkų, prancūzų, vokiečių, portugalų, tamilų, malajų,
kanadiečių ir ukrainiečių kalbomis.

Šis periodinis leidinys yra nepriklausomas nuo įvairių išpažinimų, partijų, organizacijų ir žmogiškų tikėjimų, bet susijęs su Dievu tiek, kiek suprantame Jo Žodį. Šio žurnalo tikslas –

- apginti Paruzijos Tiesą, kurią Viešpats suteikė per „tą Tarną“, kaip visos tolimesnės Tiesos pagrindą;
- apginti potvarkius, statutą ir testamentą, duotus Viešpaties per „tą Tarną“, taip, kad įpareigotų, rįstų kontroliuojančias korporacijas ir Tiesos žmonių draugijas;
- išaiškinti ir ginti Epifanijos-Bazilėjos aiškinančias Tiesas, kurios Dievo žmonėms yra dvasinis maistas tinkamu laiku, pagal Jo Valią.

Hebrajų kalbos žodis, išverstas „jaunystė“ (1 eil.), turi reikšmę: *rinktinis, puikiausias, pilnas jėgų ir žvalumo*. Rotherham verčia tai kaip „stiprus, energingas“, o Leeser kaip „jaunatviškai stiprus, energingas“. Kreipimasis ir paraginimas šioje mūsų teksto eilutėje ypatingai liečia jauno amžiaus žmones, kaip tai matyti iš konteksto Ekl. 11:9,10; bet, pagrindinėje ir platesnėje prasmėje, tai apima tiek jaunystę, tiek ir brandų amžių, kurio laike gyvybinės jėgos dar lieka stiprios. Šis priminimas tinka taip pat daugeliui, kurie jau nėra taip jauni amžiumi. Nors ši eilutė tiesiogiai netaikoma tiems, kurie turi jau palaužtą sveikatą ir yra ligoti, taip pat tiems, kurie jau senyvo amžiaus, bet nepaisant to, gali ir jie iš tų priminimo žodžių turėti nemažai palaimų, nes ir jie turi su pagarba atsiminti savo Kūrėją ir tarnauti Jam pagal savo galimybes ir sugebėjimus, kad ir kokie menki jie bebūtų. Jeigu jų tarnyba bus atliekama tinkamoje dvasioje, Dievas žvelgs į ją su įvertinimu (Hbr. 6:10). Atsiminkime savo Kūrėją kiekvieną dieną, o juo labiau savo geriausiuose metuose, pilnuose gyvybinių jėgų ir sveikatos; atsiminkime, kad Dievas yra mūsų Kūrėjas ir tai, kad turime galimybę gyventi, o už tai esame dėkingi tik Jam – gyvenimo Šaltiniui ir mūsų gyvybių Išlaikytojui (Jobo 12:10; Ps. 36:9; 66:9; Dan. 5:23), kad tik Jis yra mūsų teisėtas Viešpats ir Šeimininkas, ir kad tik Jį turime garbinti ir Jam tarnauti, jausdami pareigą, jog esame skolingi kaip mūsų Kūrėjui ir Geradariui (Ps. 29:1,2; Jono 3:27; 1 Kor. 4:7).

Tad pasišvęskime Jam pilnai, atiduodami savo siekius ir jėgas, stengdamiesi tai padaryti tose geriausiose dienose ir puikiausiuose mūsų gyvenimo metuose, ir pirmiau, nelaukdami, „kol ateis piktos dienos [dėl fizinių jėgų sumažėjimo ir bejėgiškumo silpstant] ir metai, apie kuriuos sakysi: Man jie nepatinka [dėl tos priežasties, kad įvairių pojūčių malonumo pajautimas jau, didžia dalimi, praeina (2 Sam. 19:34,35)]“. Keletas tolesnių eilučių parodo, kaip einant metams, žmogui pamažu pereinant iš būsenos, pilnos žvalumo ir jėgų,

į senatvinį amžių, palaipsniui silpsta gyvenimo malonumų pajautimas.

Taigi, prisiminkime savo Kūrėją, kol dar visas sekasi gerai, nelaukime „kol aptems saulės šviesa, mėnulis bei žvaigždės [kol dar neužtemo mūsų regėjimas, kol dar neapakome, ir kai jau nebegalėsime džiaugtis Dievo rankų darbu – Jo kūrinių grožiu] ir nauji debesys [priespaudos debesys] užeis po lietaus [atgaivinančių palaimų]“ (2 eil., K. B. vertimas).

Senatvės negalios dienose, arba jau pagyvenusiam amžiuje „namų sargai [pečiai ir rankos besirūpinančios kūnu, tais moliniais namais (Jobo 4:19) – atitinka moteriškes, besirūpinančias tais namais] drebės [nusilps ir pradės drebėti], stiprieji [kojos, atitinkančios vyrus, išlaikančius šeimą] susilenks [nebeišlaikys kūno svorio (Jobo 4:4; Zach. 8:4), malėjos nebedirbs [dantimis nebegalėsime tinkamai sukramtyti], nes jų bus mažai išlikę, o tie, kurie žiūrės [įvairiais protiniais sugebėjimais] pro langus [akis], nieko nebeatys [silpnai matys; Pr. 27:1; Įst. 34:7] (3 eil.).

Mirimo procese „durys [įėjimo ir išėjimo, tokios, kaip kad ausys, nosis, akys, jutimo gebėjimai, burna ir t. t.] į gatvę užsidarys [kontaktas su aplinka palaipsniui silpnėja arba visiškai nutrūksta: ateina kurtumas; kvapo pajautimas jau nebėra toks aštrus; silpnėja regėjimas; sustingimas darosi vis didesnis; apetitas mažėja; iškalbingumas ir veikla mažėja, ir palaipsniui visai sustoja, nes senyvas žmogus nedaug ką turi bendro su augančia karta], gėrų garsas nusilps [nes žandikauliai daugiau ar mažiau bedantėje burnoje sukelia tikrai duslų garsą, čepsėjimo arba čiulpimo]; paukščiai prikels savo giesmėmis [prikels anksti rytą, nes senas žmogus nebegali ilgai miegoti], o dukterų giesmių nesigirdės [didele dalimi pranyksta džiaugsmas klausytis subtilių, švelnių instrumentinės ir vokalinės muzikos garsų, o taip pat dingsta sugebėjimas ją kurti – 2 Sam. 19:34,35; o Šekspyras apie tai šitaip pasako: „Jo stiprus vyriškas balsas vėl keičiasi į vaikišką sopraną“].

Vis mažėjant jėgoms, nebetenkama pasitikėjimo pačiu savimi. Pagyvenusio amžiaus žmonės giriasi, kaip anksčiau lengvai užbėgdavo į kalvas, ar kaip pakildavo į stačių kalnų viršūnes, o dabar „bijos aukštumų [nuogąstaus lipdami kopėčiomis, kadangi pradeda svaigti galva; ima kankinti dusulys ir trūksta oro, kai lipa aukštyne laiptais] ir baimė bus kelyje [bijos nelygių ir slidžių takelių, taip pat ir transporto eismo judėjimo pereinant gatvę]. Migdolų medžiai pražys [kiti bus išrenkami vietoj jų įvairiems užsiėmimams, kadangi jie atliks tai daug energingiau – Sk. 17:8], skėriai taps našta [maži dalykai taps labai sunkūs, nepakenčiami]. Žmogus nieko nebenori [senatvinis amžius pasižymi bendru abejingumu, apetito stoka, gyvenimo tikslo nebu-

vimu ir t. t.]“.

Visi tie požymiai ir vargai lydi mirimo procesą ir neabejotinai pasireiškia senyvame amžiuje, kadangi žmogus „žengia į savo amžiną namus [kapą], ir raudotojai jau vaikščioja gatvėse [draugai liūdės dėl to, kad jame jau pradeda gesti gyvybė, dargi jam nenumirus, o tuomet, kai mirtis galutinai jį paims iš jų tarpo, jį apraudos]“.

Ekl. 12:2-5 eilutėse poetiškai aprašomi išoriniai senatvės požymiai – dreba pečiai ir rankos, sulinksta ir svyruoja kojos, ima klibėti dantys, nebeatlieka savo darbo ir iškrenta, silpnėja regėjimas ir aptemsta akių šviesa, ausys apkursta, lūpos neaiškiai kalba, miegas tampa negiliu ir greit pabundama, muzikos garsai nustoja savo žavumo, aukštos vietos sukelia baimę, kiti išrenkami vietoj senstančio žmogaus, maži rūpesčiai perdėta padidinami, siekiai ir troškimai liaujasi.

POETIŠKAS MIRTIES APRAŠYMAS

Eilutėse 6 ir 7 parodomi galutiniai vidiniai gyvybės išnykimo kūne etapai, po kurių siela (tai yra asmuo) numiršta, o jos sudėtinės dalys – kūnas ir dvasia, t. y. gyvybės jėga – sugrįžta į savo pirminius šaltinius.

Galima manyti, kad „sidabrinė virvelė“ [King James vert.], (K. B. – „sidabrinis siūlas“) reiškia nervų sistemą, t. y., stuburo smegenis ir visus jų atšakojimus, kurie kontroliuoja kiekvieną žmogaus kūno veiksmą. Iš tikrųjų, yra tai gyvenimo sidabrinė virvelė. Sakoma, kad kai ji nutrūksta, nervų sistema subyra. Kontrolės nervams praradimas yra vienas iš paskutiniųjų etapų mirimo procese, o galutinis nutrūkimas pasireiškia apatinio žandikaulio atkritimu, kas yra nesikeičiantis ir tikras įrodymas, kad mirtis bus tuojau pat.

Galima sakyti, kad „auksinis dubuo“ reiškia kūną, kuris sutalpina savyje brangų gyvybės kraują, ir kurio organai vienas po kito nustoja funkcionuoti paskutiniuose mirimo proceso etapuose; o ypač „auksinis dubuo“ reprezentuoja galvą ir protą, kaip svarbiausią šio kūno narį, ir prilygintą auksui, kuris yra brangiausias (Dan. 2:32,38). Protas saugo visas vertingas mintis, bet kai auksinis dubuo sudūžta, mintys žūva, o atmintis nutrūksta. Visiškas netekimas protinių sugebėjimų arba nesąmoningumas, nebesugebant pažinti draugų, dažnai pasirodo esąs kaip vienas iš paskutiniųjų etapų mirimo procese. Kai „auksinis dubuo“ sudūžta, galvos smegenys pasidaro neveiklios.

„Subyrėjimas sąsocio prie šulinio“ taikliai pavaizduoja kvėpavimo nustojimą plaučiuose, kurie išgauna, paima gyvybės principą, jos

elementus („gyvybės kvapą“ – Pr. 2:7; P 5, 319 psl.; P 6, 39 psl.) iš supančios atmosferos, kaip gyvybės šaltinio. Kai plaučiai, lyg tas ašotis, daugiau nebesemia ir nebeįlieja į kraujo srovę teikiančio energiją deguonies iš oro, to gyvybės šaltinio, dėl sustojusio kvėpavimo kraujas lieka be deguonies, ir žmogus, greitai po to, numiršta. Prieš mirštant, sunkus užstringantis kvėpavimas, gargaliavimas, dažnai būna vienas iš paskutinių požymių, kad ašotis prie šulinio subyrėjo. „Vandens ratas sulaužytas prie talpyklos“ (B. D. vertimas) – duoda mintį, kad širdis, kuri yra ir priėmėja (rezervuaras) ir kraujo varinėtoja (ratas) po visas kūno dalis, nustojo veikti susitraukdama ir išsiplėsdama (sistolė ir diastolė), ko pagalba ji išvarinėja kraują į įvairias kūno dalis, o po to surenka jį vėl atgal. Ratas, apie kurį čia kalbama, yra užuomina apie sukaumusius ratus, kurie traukia vandenį iš šulinio arba gilių vandens talpyklų, naudojant tą vandenį namuose ar žemės drėkinimui. Kai širdis nustoja dirbusi, nustoja pumpuoti po visą kūną palaikantį gyvybę kraują, susitraukiant jos skilvelių raumėnims, ir vėl jį priimant atgal į savo prieširdžius, tuomet galime pasakyti, kad vandens ratas sulūžo prie talpyklos. Esant tokiai situacijai, paprastai, prižiūrintis gydytojas patvirtina asmens mirtį.

Po to, kai sidabrinė virvelė yra nutraukiama – nervų sistema silpnėja, suglemba ir tampa pilnai išvesta iš rikiuotės; kai auksinis dubuo sudūžta – kūnas, įskaitant ir smegenis, nustoja funkcionuoti; kai ašotis subyra prie šulinio – plaučiai nustoja kvėpuoti, jau nebeteikdami deguonies kraujui, nebeduodami jam gyvybės kvėpavimo; ir kai sulūžta ratas prie šulinio – kai širdis nustoja plakusi ir kraujas nustoja cirkuliuavęs, sustingsta, tada visi sąmoningi ir nesąmoningi judesiai sustoja – siela, tai yra asmuo, numiršta.

Tuomet (7 eil.) kūnas sugrįžta į žemę, iš kurios buvo paimtas (Iš. 3:19; Ps. 104:29), o gyvybės dvasia, ta privilegija gyventi, ta gyvybės jėga (hebr. *ruach*; žiūr. P 5, 314-317 psl.), kiekvieno žmogaus, gero ar blogo (nes visi prarado gyvybę per tėvo Adomo nuodėmę – Rom. 5:12), sugrįžta atgal pas Dievą, į savo pirminį Šaltinį – gyvybės Šaltinį (Ps. 36:9). Tokiu būdu, per mirtį žmogaus būklė pasidaro tiksliai tokia pat, kokia buvo prieš jo sukūrimą; jo jėga tam, kad gyventų, nebeprisilaiko daugiau žmogaus kontrolei – ji jau niekada nebegalėtų būti sugrąžinta, jei ne Dieviška galia, kuri, ačiū Dievui, bus vėl iš naujo panaudota prisikėlime žmogaus labui. „Dėkui Dievui už Jo neapsakomą dovaną“ (2 Kor. 9:15)!

Ši mūsų teksto eilutė yra nuostabus padaršinimas ne tik tai tiems, kurie dar jauni amžiumi, bet taip pat ir visiems Dievo žmonėms, kad turėtų Dievą širdyje ir prote, kad Jį garbintų, tarnautų

Jam, skelbtų ir praktikuotų gyvenime Jo Žodį, ir kad tai darytų dabar, kol vis dar turime geresnę sveikatą ir daugiau jėgų, nei jų turėsime ateityje.

GILESNĖ REIKŠMĖ

Tačiau, ši mūsų eilutė atneš mums daug daugiau palaimų, jeigu tai apsvarstysime gilesnės jos reikšmės šviesoje – pritaikydami naujosios širdies, proto ir valios dvasiniame gyvenime – tam „vidiniam žmogui“ (Rom. 7:22; 2 Kor. 4:16), nes mes esame „sutvirtinti Jo [Dievo] Dvasios galia vidiniame žmoguje“ (Efez. 3:16; Kol. 1:11). Atsiminkime savo Kūrėją (savo motyvuose, mintyse, žodžiuose ir darbuose, kasdien atnaujindami savo pasišventimą ir su džiaugsmu vykdydami Jo valią – Ps. 40:8 – bei visa darydami Jo garbei – 1 Kor. 10:31), ypač mūsų dvasinės jaunystės dienose, kai turime daugiausia jėgų, žvalumo, gyvybingumo, sveikatos ir pasisekimo – pirmiau, negu ateis „piktos dienos [dvasinės ligos, dvasinis nusilpimas, ir naujos širdies, proto ir valios ligotumas ir apmirimas] ir metai, apie kuriuos sakyti: Man jie nepatinka“ – Ekl. 12:1 (K. B.).

Bet kai kas gali pasakyti: „Man jau yra per vėlu, kad galėčiau atsiminti Dievą savo geriausiose dvasinio stiprumo dienose, kol piktos dienos dar neatėję, kadangi mano gyvenime jos jau atėjo – turiu labai menką sveikatą, pasibaigė man visi pinigai ir neturiu jokio turto, o mano žmona man labai prieštarauja“. Bet Broli! Argi tie išmėginimai atitolina tave nuo Viešpaties? „O ne, jie labiau, nei kada nors anksčiau, priartina mane prie Jo – mano vienintelės pagalbos, sustiprintojo ir ramščio“. Taigi, tavo dvasiniame gyvenime tos dienos nėra blogos, bet sėkmingos ir nepaprastos. Nors turime rūpintis savo poreikiais, bei tų, kuriuos turime išlaikyti (1 Tim. 5:8), bet jei norėtume atsiminti savo Sutvėrėją savo geriausiose dienose, neturėtume per daug dėti pastangų tam, kad vis galvoti apie žemiškus dalykus, tai yra, per daug apie juos mąstyti. Mūsų galimybės yra ribotos, negalime vienu ir tuo pačiu metu tarnauti dviems šeiminiškams, kurių interesai priešingi – Dievui ir mamonai (žemiškiems turtams – Mt. 6:24). Dvasinės palaimos ateina per išmėginimus tiems, kurie, dėka jų, gali atitinkamai vystytis – „todėl nenuleidžiame rankų [nusilpdami]. Atvirkščiai, jei mūsų išorinis žmogus vis nyksta, tai vidinis diena iš dienos vis atsinaujina“ (2 Kor. 4:16).

Vis dėlto, kas nors gali paklausti: „Kaip aš galiu būti tikras tuo, kad mano vidinis žmogus kasdien vis atsinaujina? Man atrodo, jog jau atėjo metai, kuriuose nebeturiu jokio malonumo. Atrodo, kad nebegaliu rasti tokio pat malonaus džiaugsmo nei Tiesoje, nei susirinkimuose su broliais, kokį patirdavau tais pirmaisiais metais, kai atėjau prie Tiesos“. Tačiau, Broli, galbūt turi daug didesnę džiaugsmą Tiesoje, negu kad gali tai suprasti.

Tie pirmieji metai pažinus Tiesą, kuriuose gavai didelį apšvietimą ir daugybę palaimų, buvo tiek geresni už buvusius tamsumo ir klaidos metus, kad tas radikalus, esminis pasikeitimas padarė tau didžiulį išpūdį. Palyginant, tai buvo lyg staigus išėjimas iš gilaus tamsos tarpeklio ir atsiradimas aiškioje saulės šviesoje ant kalno viršūnės. Ir nuo to laiko, vaikščiojant šviesoje ir bėgant metams po metų, esi padaręs didelę pažangą, nors čia jau ir nebė-

ra daugiau tokių ryškių kontrastų. Taigi matai, kad tavo pažanga paskutiniu laiku gal ir ne taip krinta į akis, bet nepaisant to, ji yra tikrai reali. Neprarask drąsos, jeigu save analizuodamas pastebi, kad ir toliau uoliai tyrinėji Tiesą, apie ją mąstai, myli ją, praktikuoji ją bei skelbi ją, ir kad tau malonu vykdyti šventą Dievo valią visuose dalykuose.

Bet vis dėlto, jei mūsų dvasinis regėjimas silps- ta, tai turime priežastį nerimauti: jeigu užtemsta saulė – Naujojo Testamento Tiesa, susidaranti pirmiausia iš Avinėlio Giesmės – išgelbėjimo per išrinkimą; ir šviesa – Šventojo Dvasia – Mt. 6:23; (žiūr. Manos komentarą rugpjūčio 9 dienai); ir mėnulis – Senojo Testamento Tiesa, susidaranti pirmiausia iš Mozės Giesmės – išgelbėjimo per restituciją; ir žvaigždės – Apaštalai ir kiti visuotinės Bažnyčios mokytojai; nes „jei tavyje esanti šviesa bus [taps] tamsa, kokia didžiulė turėtų būti tamsa!“ (Mt. 6:23; A. J.). Jeigu vietoj to, kad mylėtume šviesą, pradedame mylėti tamsą, nors ir nedideliame laipsnyje, taip pasidaro dėl to, kad mūsų darbai yra pikti, nes: „kiekvienas, kuris daro bloga, neapkenčia šviesos ir neina į šviesą, kad jo darbai nebūtų atskleisti“ (Jn. 3:19,20). Jeigu asmuo, esantis Tiesoje, patenka į tokią būseną, tai iš tikro atėjo piktos dienos ir prisiartinio metai, apie kuriuos „vidinis žmogus“ pasakys: „Man jie nepatinka“, kai viltys viena po kitos išsisklaido ir grįžta priespaudos debesys.

TIKĖJIMO, VILTIES IR MEILĖS SVARBA

Atsiminkime mūsų Kūrėją savo dvasinės jaunystės, jėgų stiprumo ir klestėjimo dienose, dar prieš ateinant tokioms piktoms dienoms, nes tada „namų sargai drebės“. Tikėjimas ir Viltis (atitinka moteriškes, besirūpinančias namais, o taip pat reiškia abejus pečius ir abi rankas, tarnaujančias rūpinantis žmogaus kūnu) yra tos dvi malonės, kurios

savo veikimu rūpinasi „vidinio žmogaus“ gerove. Tikėjimas ir Viltis bendradarbiauja kartu ir turi

lemiamą reikšmę, besirūpinant mūsų dvasiniu gėriu.

„Be tikėjimo neįmanoma patikti Dievui“. „Ateikime su tyra širdimi ir giliu tikėjimu“; „tikėjimas be darbų yra savyje miręs“; arba „štai pergalė, nugalinti pasaulį – mūsų tikėjimas“ (Hebr. 11:6; 10:22; Jok. 2:17,20,26; 1 Jn. 5:4; [B. D.]). Todėl „kovokime gerąją tikėjimo kovą“ ir „stenkimės pagauti amžinąjį

gyvenimą“, „Dievo malonės dovaną“; arba, „kad mūsų Dievas palaikytų jus vertais pašaukimo ir galingai užbaigtų kiekvieną gerą norą ir tikėjimo darbą“ (1 Tim. 6:12; Rom. 6:23; 2 Tes. 1:11).

„Nes mes Dvasia, remdamiesi tikėjimu, laukiame teismo, kurio viliamės“; „esame išgelbėti viltimi“; „vilties Dievas, jus gyvenančius tikėjimu, tepripildo visokiu džiaugsmu ir ramybe, kad būtumėte pertekę vilties“. Tačiau iš Kristaus namų esame, „jeigu tik išlaikome pasitikėjimą ir viltį, kuria giriamės, tvirtą iki galo“ (Gal. 5:5; Rom. 8:24; 15:13; Hebr. 3:6; 6:11).

Tikėjimas ir Viltis „vidinį žmogų“ išlaikys geroje būsenoje, „jeigu tiksliai ištvėrsime tikėjime [Tiesoje] įsitvirtinę ir išisakniję, ir nesiduosime atitraukiami nuo vilties Evangelijos“ (Kol. 1:23). Bet jeigu leisime mirčiai veikti naujoje širdyje, prote ir valioje, Tikėjimas ir Viltis pradės svyruoti ir drebėti, ir palaipsniui nusilps, nebegalės laikytis Dievo pažadų.

„Stiprieji“ (atitinka vyrams, išlaikantiems namieškus, ir dviems kojoms, kurios palaiko žmogaus kūną) tinkamai simbolizuoja dvi meilės formas: (1) pareigos ir nesavanaudišką meilę Dievui ir (2) pareigos ir nesavanaudišką meilę artimui (Mt. 22:37-39; palyg. E 11, 706, 166 ps.). Šios dvi meilės formos laimingose dvasinio pakilimo dienose yra visiškai ištiesintos. Jos yra atrama tikėjimui, kuris yra „veikiantis per meilę“ (Gal. 5:6), o taip pat yra atrama ir visoms kitoms malonėms, kurios faktiškai yra meilės sudedamosios dalys (P 6, 186 ps.). Meilė, galutinėje analizėje, yra didesnė nei tikėjimas ir viltis, tačiau visi kartu bendradarbiaudami veikia mūsų naudai ir gerovei (1 Kor. 13; 1 Tes. 1:3). Jeigu, vis dėlto, „vidinis žmogus“ pradeda mirti, jeigu yra pertekęs neteisybės, blogio, tai Kristaus meilė, kuri valdo mus (2 Kor. 5:14) „atšals“ (Mt. 24:12; Apr.

2:4); o po to slegiant naštai pykčio, išdidumo, savęs išaukštinimo, savanaudiškumo, nesusipratimų, kylančių dėl meilės trūkumo ir t. t., tie „stiprieji“ [vyrai] susilenks, būsimė pastūmėti lenktis prie dalykų, užtraukiančių mums gėdą, priekaištus ir negarbę, ir kurie mums ir į galvą neateitų, jeigu paremtų mus teisingame elgesyje meilė (1 Kor. 13).

DAUGIAU ŽENKLŲ PALAIPSNIŠKO DVASINIO MIRIMO

„Malėjos“ atvaizduoja dorybes, kurios padeda gerai sukramtyti ir teisingai, tinkamai įsisavinti tą „gerąjį Dievo Žodį“ (Hebr. 6:5). Jeigu naujoje širdyje, prote ir valioje prasideda mirimas, tai apmąstymai apie Šventą Raštą ir jo pritaikymas sau palaipsniui liausis ir bus tik retkarčiais, o dvasinio suvokimo ir aiškaus supratimo sugebėjimai pradės užtemti – toks jau nebegalės suprasti nei įvertinti Tiesos, kaip tai galėjo padaryti anksčiau, o Tiesa jo jau taip nebepatrauks, kadangi jo požiūrio taškas užtemo. „Durys į gatvę užsidarys, girnų garsas nusilps“. Dvasinės klausos durys tampa prislopintos, o „lūpų durys“ (Ps. 141:3) taip pat užsidarys susitikimuose ir kontaktuose su kitais. Jis jau daugiau nebepriims Tiesos paliudijimo ir pats apie ją jau nebeliudys, kaip kad anksčiau tai darė. Pradžioje, kai tik atėjo prie Tiesos, norėjo apie ją pasakoti visiems, bet dabar noriai kalbės bet kokia kita tema, išskyrus Tiesos temą. Ta liūdna būseną ateina, kai „durys į gatvę užsidarys, girnų garsas nusilps“.

„Paukščiai prikels savo giesmėmis“ – maži išmėginimai sudrums jam ramybę ir ūmai užsidegs pykčiu dėl menkniekių. Jo protas nebepasitiki Viešpačiu kaip anksčiau ir todėl jis neturi tobulos ramybės (Iz. 26:3). Tuose, kurie dvasiškai miršta „dukterų giesmių nesigirdės“. Jie jau nebėra „pilni Dvasios, kalbėdami vieni kitiems psalmėmis, himnais bei dvasinėmis giesmėmis, giedodami ir šlovindami savo širdyje Viešpatį“ (Efez. 5:18,19; Ps. 95:1,2). Ar mūsų širdys harmonijoje su Dievu? Harmonija su Dievu turi reikštis namie, tikinčiųjų susirinkimuose, tarp brolių, mūsų kontaktuose su artimaisiais, su pažįstamais darbe ir su visais žmonėmis, su kuriais susitinkame. Ar visur dar leidžiame mūsų šviesai šviesti, ar nelaikome jos paslėpę (Lk. 11:33)?

Daug tokių, kurie kažkada buvo stiprūs Viešpatyje, dabar parodo požymius dvasinės senatvės – nusilpimo savo dvasiniame gyvenime. Jie „bijo aukštumų“, tvirtina, kad Viešpaties nustatytos tiesos ir teisingumo normos yra per daug aukštos. Jie labiau linkę save palyginti su kitais broliais, o ne su Viešpačiu. Jie bijosi priimti ypatingą įžadą, kurį rekomendavo br. Russellis; jie bijo, kad kiti pavadinis juos keistuoliais ar ekstremistais, jeigu atsakys prisidėti prie liežuvautojų būrelio, kalbančių pikta apie kitus, jei nedalyvaus pasaulietiškuose

malonumuose ir nesiels pagal pasaulietiškas normas. Jeigu dargi jie to nesako savo žodžiais, tai savo elgesiu jie paliudija, kad bijo sau taikyti aukštus Viešpaties reikalavimus. „Baimė bus kelyje“ – kai kurie bijosi sunkių užduočių, bijo dalinti traktatus, arba kalbėti kitiems apie Tiesą, dreba dėl Dievo mylinčio pabaudymo, nuogaštuoja, kad Viešpats neapdovanos jų pakankamai dosniai.

„Migdolų medžiai pražys“. Tai yra kitas ženklas dvasinio mirimo, kai mato, jog kitas daro pažangą ir anam gerai sekasi, įtarinėja ir pavydi jam. „Nedarykite nieko varžydamiesi ar iš tuščios puikybės, bet nuolankiai vienas kitą laikykite aukštesniu už save“ (Flp. 2:3) bei „nuoširdžiai mylėkite vieni kitus broliška meile; lenktyniaukite tarpusavio pagarba“ (Rom. 12:10). Pavoingas ženklas būtų, jeigu leistume sau pavydėti broliui, kuris auga žinojime ir malonėje ligi tokio laipsnio, jog susirinkimas jį išrenka, kad patarnautų kaip vyresnysis, arba piktintis, jaustis lyg nuskriaustam dėl to, kad tas brolis sugeba geriau nei mes atsakyti į klausimus berėjietiško tyrinėjimo metu. Priešingai, tai neturi mums sukelti įtarinėjimo ar pavyduliavimo, bet turėtume džiaugtis dėl tame dalyke pirmaujančio brolio, ir meilės skatinami, patys turime siekti didesnio uolumo ir stropumo tyrinėjant ir praktikuojant Tiesą.

Taip pat ir „skėriai taps našta“. Tie, kurie dvasiškai miršta, daugiau ar mažiau mėgs nuolaidžiauti sau, gailėtis savęs, perdėtai padidins net mažus išmėginimus ir nustos dvasines palaimas laikyti savo svarbiausiu gyvenimo tikslu – labiau žiūrės į regimus dalykus, negu į neregimus (2 Kor. 4:17,18). Netgi, jei to ir nepasakys žodžiais, tai savo elgesiu parodys, kaltins Dievą už tai, jog pripila jiems taure, kuri per daug karti, kad galėtų ją gerti, ir tvirtins, jog jų našta yra per daug sunki, kad galėtų ją nešti. Mažesniame ar didesniame laipsnyje užmirš tai, kad „Dievas yra ištikimas. Jis neleis jūsų mėginti virš jūsų jėgų, bet su išmėginimu duos ir išeitį, kad galėtumėte atsilaikyti“ (1 Kor. 10:13).

Dar vienas požymis, kad kieno tai dvasinė gyvybė gesta, yra tai, jog „Žmogus nieko nebenuori“. Praradimas noro tyrinėti Dievo Žodžio Tiesą, svarstyti apie ją ir maitintis ja, yra iš tikrųjų pavojingas reiškinys. Kai prarandame norą melstis, lankytis susirinkimuose, liudyti apie Tiesą ir nueiname taip toli, kad „VIEŠPATIES

Žodis jiems tampa pajuoka; jie jo nemėgsta“ (Jer. 6:10), tada tikrai esame dvasinės mirties pavojuje.

Vis dėlto, kodėl noras praeina ir dėl ko atsitinka visokie, aukščiau išvardinti, negalavimai? Tai atsitinka dėl to, kad „žmogus žengia į savo amžinus namus“. Naujiesiems Kūriniams, kurie pateko į tokią būseną, grėšė sunaikinimas amžinai – Antroji mirtis. Jauniesiems Vertiesiems, esantiems tokioje būsenoje, gresia pavojus prarasti savo vietą Jaunųjų Vertųjų klasėje, o Pasišventusiems Epifanijos Stovyklautojams, einantiems tokiu degradacijos keliu, gresia pavojus prarasti savo vietą tarp atnaujintų ir išstobulintų Dievo žmonių žmogiškame lygyje.

„Ir raudotojai jau vaikščioja gatvėse“, kalbėdami: „Ar pastebėjai, kad brolis A jau nebelanko susirinkimų?“, arba: „Atrodo, kad seseriai B jau nebėra noro kalbėti apie Tiesą – ar tai nėra apgailėtina?“, arba: „Bijausi dėl brolio C, kadangi jis paliko Viešpaties stalą ir pradeda maitintis nuo velnių stalo, atrodo, kad jis pamėgo sijotojų literatūrą tiek pat, kaip ir Tiesos literatūrą, o jo prote darosi visiška sumaištis – kaip apgailėtina ir liūdna!“.

DVASINĖS MIRTIES POŽYMAI

Paskutiniai „vidinio žmogaus“ mirimo etapai yra parodyti 6 eilutėje. „Sidabrinė virvelė“ (Dievo Žodis – Ps. 12:6; taip pat tai atvaizduota ir dešimčia sidabrinių drachmų – Lk. 15:8) nutrūksta (nebetenka savo įtakos „vidiniam žmogui“ taip, kad jis nustoja laikytis Dievo Žodžio pamokymų ir išpėjimų); „auksinis dubuo“ sudūžta (tampa nutrauktas ryšys su Viešpačiu, kaip jo Galva – Viešpats nustoja funkcionuoti dėl jo kaip Galva); „ąsotis prie šulinio“ subyra – nebesemia jis jau gyvybės vandens, einančio iš Dievo Žodžio, esančio jo šaltiniu, ir jis jau nebeneša jo kitiems – nes per daug jis užsiėmęs profesiniais, verslo reikalais, pramogomis, ieškojimu ydų pas kitus (Jono 4:14; 6:63; 7:37; Efez. 5:26; 1 Tes. 2:13); o „ratas“ sulūžta prie talpyklos (Šventoji Dvasia galutinai užgęsta) – širdis, iš kurios gyvybė išteka, nebėra jau lojali, ištikima, nei teisinga – nustoja ji funkcionuoti dėl Viešpaties; o „vidinis žmogus“, kuris kažkada „gėrėjosi Dievo įstatymu“ miršta (1 Tes. 5:19; Pat. 4:23; Rom. 7:22). „Yra nuodėmė mirčiai“ (1 Jn. 5:16). Gali būti, kad pats liūdniausias, labiausiai apgailėtinas vaizdas ant žemės buvo asmuo, kuris, kaip Naujas Kūrinys dėl savo nuodėmiavimo prarado visą malonę. Buvo jis kaip neprotingas gyvulys tarsi iš prigimties skirtas sugavimui ir užmušimui – „du kartus mirę [kartą

Adome, o antrą kartą už savo savavališką nuodėmę] ir išrauti [be jokios vilties gyvenimui ateityje]“ (2 Petro 2:1,12; Judo 12).

Tuomet „dulkės [žemiškas kūnas] sugrįš į žemę, iš kurios kilo [prie praktikavimo nuodėmės, klaidos, savanaudiškumo ir pasaulietiško, į panašią būseną, kokia buvo prieš pasišvenčiant], o dvasia - pas

Dievą, kuris ją davė“. Dievas paima Savo šventą įtaką iš tokio asmens. Jis daugiau nebeskatina „ir trokšti ir veikti“ (Flp. 2:13), Jis jau paėmė Savo Dvasią, kuri teikia gyvybę, ir Naujasis Kūrinys numirė Antrąja mirtimi. Panaši išgyvenimo dalia laukia neištikimų Jaunųjų Vertųjų ir neištikimų Pasišventusių Epifanijos Stovyklautojų, kurie nors

ir praranda išrinktųjų pareigas Viešpaties akivaizdoje ir yra mirę šių pareigų atžvilgiu, bet po Naująja Sandora, jie dar turės išbandymą gyvenimui, nes Evangelijos Amžiuje jie dar nėra išbandomi gyvenimui. Tačiau, vis dėlto, jeigu jie dabar yra neištikimi savo pasišventime, jų galimybės įgyti amžiną gyvenimą bus žymiai mažesnės, nei tuomet, jeigu jie elgtųsi kitaip (Ekl. 5:3-5).

Brangūs broliai, tegul kiekvienas rūpestingai ir su malda ištiria pats save (1 Kor. 11:31), kad įsitikinti, ar esame iš tikrųjų ir pilnai tikėjime – išmėginkime patys save (2 Kor. 13:5). Įsitikinkime, kad nei vienam iš aukščiau aprašytų mirties požymių neleidžiame, kad mumyse veiktų. Rūpinkimės tuo, kad mūsų gyvenimas „vidiniame žmoguje“ būtų vis turtingesnis, kad jis „atsinaujintų diena iš dienos“, ir kad, per Viešpaties jėgą ir joje, taptume vis stipresni. Atsiminkime savo Kūrėją, ypatingai jaunystės dienose, savo geriausiose dienose, stengdamiesi tarnauti Jam kaip galima geriau, kiek tik sugebame visuose dalykuose – tyrinėjant, skelbiant ir praktikuojant Tiesą. Tegul Dievas mus visus gausiai palaimina pritaikant šių metų teksto eilutės pamokinius mūsų kasdieniniame gyvenime.

Kaip tinkančią giesmę šiai metų eilutei, siūlome giesmę Nr. 238 „Tegul į Dievo Tiesos Žodžius“.

PT; TP'09, 50-55

* * * * *

Terminų sutrumpinimai – R = Sargybos Bokšto pakartotinis leidimas; P = Paruzijos 1-6 tomai; SITS = Studies in the Scriptures; E = Epifaniniai 1-17 tomai; PT = Present Truth; BS = Bible Standard; HE = Herald of the Epiphany; TP = Teraźniejsza Prawda; SzB = Sztandar Biblijny; DT = Dabartinė Tiesa.

BROLIO JOHSONO PASKAITA, SKAITYTA MONCEAU-SUR-SAMBRE BELGIJOJE,
1933 METAIS RUGPJŪČIO 8 DIENĄ

ŠIANDIEN išanalizuosime Rūtos knygą. Ryte apsvarstysime pirmą ir antrą skyrių, o vakare, jei Dievas leis, trečią ir ketvirtą. Mes analizuosime Rūtos tipą ir antitipą. Rūtos knyga aprašo laikotarpį nuo 1844 m. iki 1921 m. Pirmas skyrius liečia įvykius, kurių antitipai įvyko nuo 1844 m. iki 1874 m., o antras skyrius liečia įvykius, kurie įvyko nuo 1874 m. iki 1881 m. Laikotarpis, kurio metu vyksta įvykiai, minimi tipiniame aprašyme, yra Teisėjų valdymo metas. Todėl, pirminiai įvykiai Rūtos knygoje yra tipu įvykiams, buvusiems prieš Paruzijos laikotarpį. Badas, apie kurį kalbama pirmame skyriuje, nurodo į Tiesos trūkumą nuo 1844 iki 1874 metų. Pirmame skyriuje kalbama apie šeimą, kurią sudarė vyras, jo žmona ir du sūnūs. Vardas Elimelechas reiškia „galingas karalius“, Noemi reiškia „meilus būdas“, Machlonas reiškia „sergantis“, o Kiljonas reiškia „sunaikinimas“.

Elimelechas simbolizuoja vadus praradusius karūnas, kurie buvo Millerio judėjime nuo 1825 m. iki 1844 m., ir kurie sugrįžo atgal į Babiloną 1844-1874 metais. Noemi simbolizuoja praradusius karūnas, kuriems vadovavo praradę karūnas vadai. Machlonas simbolizuoja labiau ištikimus laikinai išteisintus vadus, o Kiljonas – mažiau ištikimus laikinai išteisintus vadus. Visi jie dalyvavo Milerio judėjime, o faktas, kad jie paliko Tiesos žmones ir vėl sugrįžo į Babiloną, yra parodytas tame, kad ši šeima išėjo iš Judo ir nukeliavo į Moabą. Tai tampa aišku, kai atsimename, kad Kanaanas simbolizuoja žemę tų, kurie randasi Tiesoje ir Tiesos dvasioje. Moabas simbolizuoja klaidą ir klaidos dvasią vardinėje bažnyčioje. Kanaanas buvo žemė pažadėta Izraeliui, o tas faktas pririšo Izraelį prie šios žemės. Nutarimas palikti šią žemę ir keliauti į Moabą parodo neištikimybę tų brolių, kurie atsidūrė tų mokinių

šviesoje, ir todėl tai reiškia, kad jie padarė žingsnį atgal.

Elimelecho mirtis simbolizuoja tai, kad praradę karūnas vadai prarado dvasinį gyvenimą, o faktas, kad Noemi neteko savo vyro, parodo tai, kad praradę karūnas neteko savo vadų. Jų du sūnūs, kurie neteko savo tėvo, nurodo į laikinai išteisintuosius, kurie jau nebeturėjo tų tarnybos galimybių. Vedybos tų dviejų sūnų simbolizuoja tai, kad jie įgijo išteisintuosius kaip savo gyvenimo draugus. Vardas Rūta reiškia „draugystė“ ir simbolizuoja tuos laikinai išteisintuosius, kurie yra labiau ištikimi, kai tuo tarpu Orpa, kurios vardas reiškia „kieto sprando“, „užsispyrusi“, simbolizuoja mažiau ištikimus tarp laikinai išteisintųjų. Rūtos knygoje sužinome, kad vyras simbolizuoja vadus, tuo tarpu žmona simbolizuoja tuos, kurie buvo vedami tų vadų. Jų apsigyvenimas Moabo krašte 10 metų, parodo į pilną laiką, kurį šie išteisintieji pasiliko vardinėje bažnyčioje. Machlono ir Kiljono mirtis simbolizuoja dvasinio gyvenimo praradimą tų vadų, kurie sugrįžo į vardinę bažnyčią, o tai, kad Noemi prarado vyrą ir du sūnus simbolizuoja tai, kad praradusieji karūnas prarado juos vedusius vadus.

Tai, kad Viešpats vėl davė maisto Judui, reiškia tai, kad Viešpats iš naujo davė Tiesos Savo žmonėms. Apsvarstykime tai iš kito požiūrio taško: Elisas užmigo du kartus, ir po kiekvieno karto atsibudo, kad suvalgytų paplotį ir atsigertų. Pirmasis papločio suvalgymas vaizduoja tai, kaip Mažojo Būrelio nariai maitinosi Tiesa Millerio judėjime nuo 1824 m. iki 1844 m., o antrasis papločio suvalgymas vaizduoja Tiesos žmones, kurie maitinosi Tiesa Paruzijos metu nuo 1874 m. iki 1914 m.

Laikotarpis nuo 1844 m. iki 1874 m. nurodo į bado laikotarpį, kurio metu Dievas Savo žmonėms davė labai mažai Tiesos, o laikotarpis, kai pakartotinai vėl davė maisto, nurodo į Paruzijos laiko-

tarpij. Noemi iškeliavimas kartu su jos marčiomis ir jos sugrįžimas iš Moabo žemės simbolizuoja pirmąjį susidomėjimą Paruzine Tiesa, parodytą tų trijų klasių. Vieta, kurioje buvo tos trys klasės, kai gyveno vardinėje bažnyčioje, simbolizuoja jų apsi- gyvenimą klaidos ir klaidos dvasios sferoje. Jų išvy- kimas iš tos vietos parodo antitipe į pirmus tų klasių žingsnius, padarytus Tiesos kryptimi, išei- nant iš klaidos sferos. Iškeliavimas į Judą simboli- zuoja pažangą, kurią padarė palikdami klaidos sferą ir pasiekdami Tiesos sferą.

Noemi kreipimasis tris kartus į savo marčias, antitipe nenurodo į žodžius, kuriais praradę karū- nas stengėsi atgrasinti laikinai išteisintuosius, bet nurodo į jų poelgius. Čia yra tokia pati situacija, kaip Elijo atveju, kai jis kalbėjo Eliziejui, kad sugrįžtų; nebuvo čia turėta omenyje žodžiai, bet poelgiai. Noemi bandė tris kartus atgrasinti savo marčias. Kaip tipe yra parodytas pirmas išbandy- mas? Atsiminkime, kad tipe tai buvo siūlymas grįžti į savo kraštą ir susirasti sau vyrus, o antitipi- ne prasme tai buvo sugestija, kad tos klasės susi- rastų sau vadus. Antitipinės Noemi laikysenoje buvo kažkas tokio, kas palenkė tas klases ieškoti vadų. Kas tai buvo? Aiškiai tai matome. Šios dvi klasės išteisintųjų norėjo vadų, o natūrali reakci- ja būtų – ieškoti jų vardinėje bažnyčioje. Noemi ieškodama Tiesos susidūrė su opozicija iš vardinių bažnyčios vadų pusės, o kadangi abi šios klasės galvojo, kad jų tikri vadai yra vardinėje bažnyčio- je, Noemi veiksmai turėjo joms, kaip klasėms, atstumiantį poveikį.

Rūtos ir Orpos prote kilo mintis: „Kodėl tie mokiniai priešingi vardinės bažnyčios vadų mokinimams? Norėtume, kad jie mus vestų ir padarytume geriau eidamos paskui juos, nei palik- damos juos“. Tiesos, kurias Noemi pateikdavo, darė įtaką vardinės bažnyčios vadams taip, kad jie barė tuos, kurie troško vadų, taip kaip tipe Noemi norėjo, kad jos pasitrauktų. Tai, jog jos verkė, antitipe parodo, kad jos noriai nepriėmė minties apie atsiskyrimą. Tačiau, šiame mėgini- me, jos nugalėjo tas Noemi pastangas jas išsiųsti.

Antras Noemi mėginimas atgrasinti buvo tas, kad pasiūlė joms susirasti sau vyrus. Tai reiškia bandymą surasti vadus vardinėje bažnyčioje šioms dviems klasėms. Noemi žodžiai, pasakyti Rūtai ir Orpai, kad ji neturi sūnų, kuriuos joms galėtų duoti, antitipinėje prasmėje parodo tai, kad ji neturėjo joms vadų, ir net, jei ir turėtų vadų, jie būtų per daug jauni joms ir jos negalėtų pagimdy- ti palikuonių, ir net, jei ji galėtų turėti vaikų, tai Orpa ir Rūta negalėtų laukti tiek ilgai, kol taps jie suaugusiais. Tai reiškia, kad Noemi klasė norėjo

gauti kitų pasekėjų, bet negalėjo to padaryti; tai taip pat reiškia, kad ji neturėjo vado, kuris padė- tų jai gauti vadų toms dviems klasėms, kurios liko be vadų; galiausiai tai reiškia, kad ji negalėjo joms jų duoti, ir, kad turėjo tokią mažą įtaką, jog reikė- jo labai ilgo laiko tarpo, kad palenkti juos Tiesos labui. Tas elgesys antitipe parodo, kaip Noemi klasė įrodinėjo toms dviems klasėms, likusioms be vadų, kad nesugebės duoti joms vadų, kurie galėtų jas palenkti Tiesai, o taip pat ir tai, kad ji daro tokią lėtą pažangą, jog nėra vilties surasti vadų toms klasėms.

Mintis, kad negali gauti vadų padedant Noemi, skatino Rūtą ir Orpą sugrįžti, tačiau, kaip buvo tipe, galvodamos apie išsiskyrimą verkė, o tai paro- do tų dviejų klasių meilę Noemei. Tačiau ta meilė pas Orpą nebuvo tokia stipri, kad paskatintų ją likti su Noemi klase; taigi, Orpos klasė, nors ji verkė, sugrįžo į vardinę bažnyčią. Tačiau labiau ištikimi iš tų dviejų klasių liko prie Noemi klasės.

Trečiasis išbandymas lietė Rūtą, bet jau ne Orpą. Noemi įkalbinėjo ją, kad grįžtų į savo kraš- tą, pas savo žmones ir prie savo dievų. Antitipiniai žmonės reiškia vardinę bažnyčią, o jos dievai reiškia tikėjimo išpažinimus. Noemi darė tai, kas Rūtos klasę vedė prie apsisprendimo ir davė jai mintį sugrįžti atgal į vardinę bažnyčią ir jos klai- das. Taip Noemi elgiantis, su kuo Rūta turėjo kovo- ti savyje? Buvo tai svarstymas atsisakyti vardinės bažnyčios vadų doktrinų, ir apsisprendimas palik- ti tai. Štai, kokios įtakos tai turėjo Rūtos klasei: ši klasė tikėjo, kad tikintys vardinėje bažnyčioje yra Dievo žmonės, o jų credo, įsitikinimai yra šventi. Noemi tokio poelgio pasekmė buvo tokia, jog Rūta pradėjo galvoti, kad toks jos pasirinktas elgesys yra netinkamas! „Kodėl tai ne vardinė bažnyčia yra tas vadovas? Ar nutarimas palikti tą vadovą nereiškia palikimą Dievo? Taip, tie dalykai, atrodo, yra netinkami ir gal būtų geriau, jei sugrįžčiau“ – tai buvo mintys, kurios kilo Rūtos prote. Tačiau Rūtos klasė nepasidavė tokioms mintims – taip buvo ir antitipe. Yra tai parodyta pirmame Rūtos knygos skyriuje, 16 eilutėje: „*Kur tu eisi, ir aš eisiu; kur tu gyvensi, ir aš gyvensiu. Tavo tauta yra mano tauta ir tavo Dievas - mano Dievas*“. Tai, kas parodo Rūtos pasipriešinimą pagundai, yra jos pasiryži- mas likti kartu su Noemi, taip, kaip tai parodyta tolimesnėje tos eilutės dalyje: „*kur tu gyvensi, ir aš gyvensiu. Tavo tauta yra mano tauta ir tavo Dievas - mano Dievas. Kur tu mirsi, ir aš ten mirsiu, ir ten būsiu palaidota. Tegul Viešpats padaro man tai ir dar daugiau, bet tik mirtis atskirs mane nuo tavęs*“. Mano brangūs broliai, antitipe tai parodo Rūtos klasės ryžtingumą ir jos pasišventimą. Štai kaip

Rūtos klasės pasišventimas yra parodytas šioje eilutėje. Šiame pasišventime, asmenys, kurie pasišvenčia, sutinka priimti Tiesą ir Tiesos dvasią. Tai yra parodyta žodžiuose: „kur tu eisi, ir aš eisiu“. Antitipinė Noemi ėjo Tiesos ir Tiesos dvasios kryptimi. Tai parodo Rūtos klasės ryžtingumą, norinčios eiti Tiesos ir Tiesos dvasios kryptimi. Žodžiuose: „kur tu gyvensi, ir aš gyvensiu“ matome, kokių būdu ji parodė ryžtingumą, norėdama likti Tiesos dvasioje ir Tiesoje, taip, kaip tai numatė padaryti ir antitipinė Noemi. Antras nutarimas, kurį mes priimame pasišventimo metu, tai: „Tiesos žmonės bus mano žmonės“; parodyta tai Rūtos žodžiuose: „tavo tauta bus mano tauta“. Pirmas dalykas, kurį atliekame pasišventime, yra priėmimas Dievo valios, padarant ją savo valia; antras nutarimas yra – pasilikti Tiesoje iki mirties. Tipe tai parodyta žodžiuose: „kur tu mirsi, ir aš ten mirsiu (Kanaane) ir ten būsiu palaidota“, būtent, noriu, kad atminimas apie mane liktų išsaugotas, liksiu Tiesoje iki mirties. Pasišventimo nuosirdumas išreikštas šiais žodžiais: „Tegul Viešpats padaro man tai ir dar daugiau, bet tik mirtis atskirs mane nuo tavęs“. Taigi, tuose iš tikrųjų didinguose, iškilminguose žodžiuose matome pasišventimą naujos klasės. Ši klasė – tai Jaunieji Vertieji, tai yra, tie, kurie lieka ištikimais, o tai duoda jiems galimybę įvykdyti šį pasišventimą. Taigi, Rūta yra tipu naujos klasės tarp pasišventusiųjų.

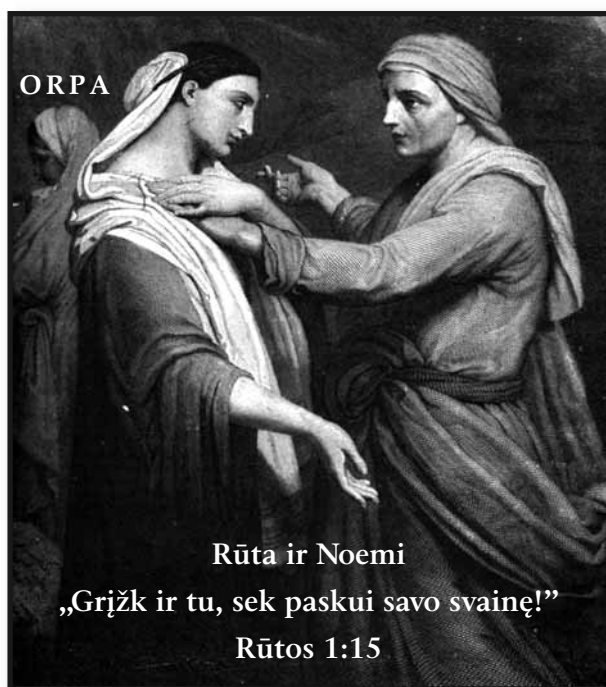
Turime atsiminti, kad ta mintis yra parodyta šiuo būdu: „pilnas pagonių skaičius“ įėjo Prisiminimo Vakarienes metu 1878 metais. Per kitus, tolesnius tris su puse metų vyko Aukštojo Pašaukimo išbandymas, ir visi, kurie nebuvo pilnai ištikimi, tapo atmesti 1881 metais. Karūnos, kurios tapo laisvos, buvo Dievo paliktos tiems, kurie pasišvėsdavo ir kuriuos Dievas pašaukdavo naujų pašaukimų laiku, o buvo daug daugiau pasišventusiųjų nei laisvų karūnų. Perteklių tų pasišventusiųjų pavadiname Jaunaisiais Vertaisiais. Tačiau pastebėjime, brangūs broliai, jog niekas nebuvo pašauktas tarp 1878 m. ir 1881 m.; taigi tie, kurie pasišventė tame laikotarpyje, buvo Jaunieji Vertieji. Todėl, chronologiniu požiūriu, Jaunuosius Ver-

tuosius galime padalinti į tris grupes: pirma – nuo 1878 m. iki 1881 m., antra – nuo 1881 m. iki 1914 m., kada buvo daug daugiau pasišventusiųjų nei karūnų; ir trečia – tie, kurie pasišvėsdavo po 1914 metų. Visi, kurie pasišvėsdavo nuo 1878 m. iki 1881 m., buvo Jaunieji Vertieji, kadangi jokia karūna netapo laisva laikotarpyje nuo 1878 m. iki 1881 m. Perteklius pasišventusiųjų nuo 1881 m. iki 1914 m. taip pat tapdavo Jaunaisiais Vertaisiais, o visi pasišvenčiantys nuo 1914 metų iki dabar taip pat yra Jaunieji Vertieji. Todėl yra trys grupės Jaunųjų Vertųjų, o Rūta simbolizuoja visus Jaunuosius Vertuosius. Laikotarpyje nuo 1878 m. iki 1881 m. ji simbolizuoja pirmą grupę, nuo 1881

m. iki 1914 m. simbolizuoja antrą grupę, o nuo 1914 m. simbolizuoja visus tuos, kurie pasišventė po tos datos. Todėl matome naują klasę pasišventusiųjų, kuri parodyta Rūtoje. Taip kaip Noemi daugiau nebesistengė atkalbėti Rūtos, kai ši tvirtai nusprendė, jog liks prie jos, taip ir visi, kurie buvo pilnai pasišventę, nenorėjo būti suklupimo akmenimis tiems, kurie stengėsi pasišvęsti. Tai, kad jos keliavo ta kryptimi, kol atkeliavo iki Betliejaus, parodo tai, kad jos, tokiu būdu, keliavo Tiesoje. Moabas yra atskirtas nuo

Izraelio žemės Arnono upe, o dvi tos upės atšakos nurodo į dvi klases, paliekančias vardinę bažnyčią ir ateinančias į Tiesos Judėją.

Tas faktas, jog paliko tą kraštą, kad galėtų atkelti į Betliejų, mums parodo, kad atėjo į pilną Tiesą ir Tiesos dvasią. Taip kaip tipe, įeidamos į Betliejų iššaukė didelį sujudimą mieste, taip ir tos dvi klasės, palikdamos vardinę bažnyčią ir ateidamos prie Tiesos, padarė tai, kad Tiesos žmonės, o ypač tie, kurie buvo Millerio judėjime, sakė: „Ar šita yra Noemi?“. Tai yra antitipas to, ką miesto gyventojai sakė Noemei. Ir, iš tikrųjų, įvyko didelis pasikeitimas. Jos malonus charakterio būdas iššaukė gerą atsiliepimą Tiesos vadų tarpe. Keliaudama paskui savo vadus, ji gavo karčius išbandymus. Permaina, kuri joje įvyko, buvo tokia didelė, jog buvo užduotas klausimas: „Ar tai Noemi?“ Antitipe Noemi parodo, kaip ji pasikeitė ir laikysenoje, ir žodžiuose. „Nevadinkite manęs Noemi, vadinkite mane Mara, nes Visagalis labai

Rūta ir Noemi

„Grižk ir tu, sek paskui savo svainę!“

Rūtos 1:15

apkartino mano gyvenimą“. Čia Noemi parodo, kad blogai elgėsi, ir kad Viešpats ją nubaudė: „nes Visagalis labai apkartino mano gyvenimą“. Taigi, visi tie, kurie jau nebeturėjo vadų, parodė, kad buvo Dievo drausminami nubaudžiant dėl savo neištikimybės. „Išėjau turtinga (turėjau vadus [Elimelechą] ir turėjau dvi klases [Machloną ir Kiljoną]), o Viešpats parvedė tuščiomis rankomis (be tų vadų ir be tų dviejų klasių). Kodėl tada vadinate mane Noemi? Juk Viešpats paliudijo prieš mane, Visagalis mane nubaudė“. Čia yra jos prisipažinimas, kad jos elgesys buvo blogas ir kad tapo nubausta. Brangūs broliai, tai todėl visi, kurie paliko Tiesą ir nuėjo į vardinę bažnyčią, surado ten vien tik išbandymus ir liūdesį, taip, kaip tai parodyta Noemi paveiksle. Ši klasė išeina iš vardinės bažnyčios ir grįžta prie Tiesos kartu draugaudama su kita klase – Jaunaisiais Vertaisiais. Kai skaitome pasakymą „Rūta Moabitė“, tai liečia Jaunuosius Vertuosius. Gimusieji Izraelio žemėje simbolizuoja tuos, kurie tapo pradėti iš Dvasios Tiesoje, tačiau apsigyvenimas toje žemėje simbolizuoja pasilikimą Tiesoje. Todėl gimimas toje žemėje reiškia pradėjimą Tiesos Dvasia.

Svetimšaliai gyvenantys Izraelio žemėje atvaizduoja tuos, kurie yra Tiesoje ir Tiesos dvasioje, tačiau nėra pradėti iš Dvasios, kadanigi nėra gimę šioje žemėje. Pastebėjime, kad atėjo jos į Betliejų miežių pjūties pradžioje. Izraelyje buvo dvi pjūtys: miežių pjūtis ir kviečių pjūtis. Kviečiai, kurie kaip grūdai yra vertingesni nei miežiai, simbolizuoja Mažąją Kaimenę, o miežiai simbolizuoja Didžiąją Miniją. Kokia yra reikšmė miežių pjūties? Ji vaizduoja tą Pjūtį, kurios metu buvo laimėtas didelis skaičius Didžiosios Minijos narių, o kviečių pjūtis simbolizuoja tą Pjūtį, kurios metu buvo laimėti pagrindiniai nariai Mažosios Kaimenės. Tie, kurie buvo pakviesti prieš vienuoliktą valandą, daugumoje tapo praradusiais karūnas nariais, o tie, kurie tapo pakviesti vienuoliktos valandos metu, daugumoje buvo Mažosios Kaimenės nariai. Todėl, miežių pjūtis vyko nuo 1874 m. iki 1908 m., o kviečių pjūtis nuo 1908 m. iki 1914 m., o kartu su likusių po pjūties varpų rinkimu iki 1916 m. Tokiu būdu, jos atėjo iki Betliejaus miežių pjūties pradžioje. Žinome, kad rytas tęsiasi nuo 1874 m. iki 1881 m. ir yra miežių pjūties pradžia; tai todėl jos atkeliavo į Betliejų miežių pjūties pradžioje.

Dabar eisime prie antro Rūtos knygos skyriaus. Vardas Boožas reiškia „jėga“, ir simbolizuo-

ja mūsų Viešpatį. Tarp mūsų Viešpaties ir praradusių karūnas vadų yra giminystė, taip, kaip tarp Boožo ir Elimelecho šeimos. Rūta, kuri norėjo rinkti paliktas varpas miežių pjūties metu, atvaizduoja Jaunuosius Vertuosius kaip tokius, kurie noriai rinko paliktas varpas antitipinėje pjūtyje. Noemi, raginanti Rūtą rinkti likusias po pjūties varpas, simbolizuoja Didžiąją Miniją, raginančią Jaunuosius Vertuosius rinkti likusias po pjūties varpas. Izraelyje likusias po pjūties varpas rinkdavo neturtingi ir svetimšaliai. Neturtingi – Didžioji Minia, buvo tie, kurie prarado savo karūnas, skaičiuojant nuo paskutinio jubiliejaus. Svetimšaliai simbolizuoja Jaunuosius Vertuosius. Tas faktas, kad jie negimė toje žemėje, parodo tai, kad jie nėra pradėti iš Šventosios Dvasios, o faktas, kad apsigyvena toje žemėje, patvirtina, kad yra Tiesoje ir Tiesos Dvasioje. Rūta, renkanti likusias varpas, parodo, kad antitipe Jaunieji Vertieji dalyvavo pjūtyje. Boožo atvykimas iš Betliejaus parodo, kad prieš jam ateinant, Viešpats nustojo maitinti savo žmones, o tas faktas, kad jis atėjo pas pjovėjus, simbolizuoja tai, kad Viešpats norėjo stebėti šią Pjūtį. Jo žodžiai: „Viešpats su jumis“, pasakyti pjovėjams, parodo, jog Viešpats norėjo, kad tas darbas būtų palaimintas. Tarnas simbolizuoja mūsų Pastorių, kuris buvo paskirtas prižiūrėti

Trys grupės
Jaunųjų Vertųjų
1878 – 1881
1881 – 1914
1914 –

Pjūtį. Brolis Russellis gerai žinojo, kad „pilnas pagonių skaičius“ įėjo 1878 metais, ir kad niekas iš jų neprarado karūnų iki 1881 metų. Taigi žinojo, kad tame laikotarpyje, kai niekas neatpuolė, visi, kurie pasišventė, nebuvo pradėti iš Šventosios Dvasios. Be to, įrodė tai, kad priklausomai nuo būtinumo, įvyksta specialūs pašaukimai, dėl to žinojo, kad bendras Aukštasis Pašaukimas pasibaigė 1881 metais. Jis pastebėjo, kad buvo daug daugiau pasišventusių nei pasiekiamų karūnų; o tas faktas, kad suprato, kad tie, kurie atėjo nuo 1878 iki 1881 metų nėra pradėti iš Šventosios Dvasios, parodo tai, kad jo galvoje kilo klausimas, užduotas Boožo savo tarnui: „Kieno yra ši mergina?“ Tarnas atsakė: „Tai mergina moabietė – ta, kuri sugrįžo kartu su Noeme iš Moabo lygumų“. Tai atvaizduoja brolio Russellio požiūrį, išreikštą tada, kai davė tokį atsakymą į klausimą viename „Sargybos Bokšto“ straipsnyje, po to pateikė jį ir kituose straipsniuose, „Sargybos Bokšte“ ir Paruziniuose Tomuose 3 ir 6. Pastebėjime, kad tarnas, prižiūrintis pjovėjus, atsakydamas į Boožo klausimą pasisakė teigiamai apie Rūtą, pagirdamas ją. Paaiškinu, su koku nuolankumu ši mergina kreipėsi į jį su prašymu: „Leisk man, meldžiu, rinkti paskui

pjovėjus nukritusias varpas“. Papasakojo jam taip pat apie jos ištvėrmę darbe: „Ji atėjo ir buvo čia nuo ryto iki dabar, tik trumpam buvo parėjusi į namus“. Paašškino, kokia labai darbšti yra ši mergina ir kokią turėjo trumpą pertrauką darbe. Hebrajų kalboje yra taip pat pasakyta mintis, kad nesiilsėjo net namuose, kas parodo jos aktyvumą. Tipe, Boozas, besikreipiantis į Rūtą, nurodo į Viešpaties Jėzaus pakvietimą, duotą Rūtos klasei. Jis kalbėjo jai meiliu būdu, kaip tipe taip ir antitipe, kas turėjo būti jai paraginimu, kaip tipe, taip ir antitipe. Toliau paliepė jai: „Neik rinkti varpų į kitą lauką“, kas antitipe reiškia: neįsitrauk į vardinės bažnyčios susirinkimų veiklą, nei į darbą reformuojant žmones, nei į labdarybės veiklą, ir nedalyvauk tokiuose dalykuose – geruose visuomeniniuose darbuose. Būtent, tą reiškia varpų rinkimas kitame lauke, o ne Viešpaties lauke.

Brolio Russellio raštuose surandame pastabas, kad tokie priminimai buvo duoti, ir kad per tuos priminimus Viešpats kalbėjo, panaudodamas pastorių Russellį kaip Savo įrankį: „Nepalikite Pjūties darbo, bet likite čia šalia mano tarnaičių ir uoliai dirbkite darbe,

kuris jums teko, iki pat Pjūties pabaigos“. Pasakymas 9 eilutėje: „Tavo akys tegul žiūri į tą lauką“, reiškia, dirbk jame. „Ir eik paskui jas“. Tas faktas, jog perspėjo tarnus, kad jos „neliestų“, simbolizuoja tai, kad Viešpats liepė piligrimams ir vyresniesiems nebūti papiktinimo ir suklupimo akmeniu tai klasei. Troškulys reiškia ieškojimą Tiesos; o vanduo, kurį tarnai sėmė, reiškia Tiesą, kurią piligrimai ir vyresnieji iškėlė iš Biblijos; indai, kuriuos pripildė, reiškia išleistus straipsnius ir paskaitas, kurias jie skelbė. Tas faktas, kad Rūta tapo pakviesta gerti, reiškia pakvietimą, duotą Jauniesiems Vertiesiems pasinaudoti tomis paskaitomis ir publikacijomis tam, kad galėtų numalšinti savo Tiesos troškulį. 10 eilutė parodo įtaką, kokią turėjo žodžiai pasakyti Rūtai, lygiai kaip tipe, taip ir antitipe: tada „ji puolė veidu į žemę ir, nusilenkė iki žemės“. Tai parodo, kad Jaunieji Vertieji nuolankiai priėmė tai, kas jiems atiteko.

Rūtos nustebimas dėl tokių gautų privilegijų, nors ji buvo ir svetimšalė, simbolizuoja nustebimą Jaunųjų Vertųjų dėl to, kad Viešpats atkreipia į juos dėmesį, nors jie ir nėra pradėti iš Dvasios. Boožo

atsakymas yra tipu į Jėzaus atsakymą Jauniesiems Vertiesiems. „Man viską išsamiai papasakojo, ką tu, tavo vyrui mirus, esi padariusi savo anytai“. Tie žodžiai parodo, kad Viešpats įvertino ištikimybę, kokią parodė nuo tada, kai paliko savo vadus, kadangi atsisakė savo žemiško kūno interesų pasišventime – o tai yra parodyta tame fakte, kad Rūta paliko savo tėvą ir motiną, kurie simbolizuoja vardinę bažnyčią, kurią Jaunieji Vertieji paliko. Kraštas, kurį paliko Jaunieji Vertieji, reiškia klaidos ir klaidos dvasios sferą, kurią jie paliko, kai pasišventė. Rūtos įėjimas į Kanaano žemę parodo antitipe, kad Jaunieji Vertieji paliko klaidos sferą, kad galėtų ateiti prie Tiesos žmonių ir Tiesos dvasios. Tai, kad Boozas pasakė jai, kad žino viską, parodo nuojautą, kurią turėjo Viešpats Jėzus apie visą tai, ką Jaunieji Vertieji turi padaryti. Tai, kad Boozas lin-

Boozas gina Rūtą
Rūtos 2:9

kėjo jai palaimos darbe, antitipe nurodo į Viešpaties maldą, kad Jaunųjų Vertųjų darbas būtų palaimintas. Jo linkėjimas, kad ji gautų pilną užmokestį, parodo į mūsų Viešpaties karštą troškimą, kad Jaunieji Vertieji susijungtų su Senaisiais Vertaisiais, kaip kunigaikščiais Tūkstantmetyje (Psalmė 45:16). Dievo

sparnai, po kuriais Jis linkėjo kad ji glaustųsi, simbolizuoja Senąjį ir Naująjį Testamentus, Tiesą, kuria tiki Jaunieji Vertieji. Rūta, paguosta Boožo linkėjimų, išsako dar kitą norą, o tai simbolizuoja Jaunųjų Vertųjų paguodimą Dievo malone ir jų prašymą kažko dar. Tas faktas, kad Rūta prašė daugiau, nei jau suteikta malonė, yra paašškiniu, kodėl Jaunieji Vertieji prašė daugiau. Antitipine prasme, Viešpats kalbėjo jiems publikacijų pagalba.

Valgio metu Boozas dar kartą kalbėjo jai: „Ateik čia, valgyk duonos ir dažyk savo kąsnelį acte“. Antitipe tai parodo Viešpaties pakvietimą Jauniesiems Vertiesiems, kad maitintųsi maistu nuo stalo, skirto Viešpaties žmonėms. Mūsų laikuose naudojame daug įvairių rūšių padažų, ir daugelyje jų yra acto. Actas, kuriame Rūta mirkė savo duoną, simbolizuoja tai, kas daro Tiesą dar skanesne. Tai, kad ji sėdėjo šalia pjovėjų, parodo, kad Jaunieji Vertieji dalyvavo pjūtyje kartu su pjovėjais. Tai, kad Boozas padavė jai paskrudintų grūdų, simbolizuoja Viešpatį, paduodantį jiems maisto per brolio Russellio pamokslus, paskaitas, piligrimų vizitus ir vyresnius. Tai, kad ji valgė tą maistą, parodo, kad Jaunieji Ver-

tieji maitinosi tuo maistu. Tas faktas, kad ji pasisotino, rodo, kad jų alkis buvo numalšintas, o tai, kad kas liko iš maisto pasilaikė, parodo, kad Viešpats duoda daug daugiau Tiesos, nei jie sugeba sau įsisavinti. Rūtos atsistojimas kartu su pjovėjais duoda mums gerą pavyzdį. Kai kuriems broliams krikščioniškas gyvenimas – tai vien tik studijavimas, bet Viešpats nori kažko daugiau nei tik studentų. Jis nori, kad mes duotume liudijimą Tiesai ir duoda mums Rūtos pavyzdį, kuri, pavalgius maisto, išėjo rinkti varpų. Po to, kai atsistojo rinkti, Boozas liepė savo tarnams sakydamas: „leiskite jai rinkti tarp pėdų ir nepriekaištaukite“. Antitipe šis įsakymas reiškia mūsų Viešpaties nurodymus. Pėdai simbolizuoja susirinkimus; o Rūta, renkanti varpas net tarp pėdų, nurodo į Viešpaties Jėzaus įsakymą dirbti tarp susirinkimų ir ieškoti kitų, atvedant prie Tiesos. „Ir nepriekaištaukite“ jai. Žodis, kuris čia panaudotas, neturėtų būti išverstas „priekaištauti“, bet „sugėdinti“. Taigi, Boozas liepė savo žmonėms, kad paliktų jai varpų iš pėdų. Simbolizuoja jis Viešpatį, nurodantį pjovejams, kad duotų Jauniesiems Vertiesiems tarnybos galimybių. Kada sako: „nebarkite jos“, parodo, kad antitipe tarnai neturėtų barti Jaunųjų Vertųjų. Nebarti čia reiškia – neatimti drąsos, neatkalbėti.

Taip skamba keturi įsakymai, duoti Boožo, kurie turi savo atitikimą antitipe, o ypač juos randame brolio Russellio raštuose. Šiame aprašyme sakoma, kad Rūta rinko varpas lauke iki vakaro, tai yra, tarnavo taip ištikimai, kaip galėjo, ir stengėsi rinkti likusias po pjūties varpas Tiesai. Kūlimas to, ką ji surinko, simbolizuoja Jaunuosius Vertuosius paruošiančius Tiesai tuos, kuriuos surinko. Tas faktas, kad surinko efa, parodo labai dideles jos pastangas. Viena efa sudaro apie tris penktąsias bušelio ir sveria apie 29 kilogramus. Kad tiek galėtų surinkti per vieną dieną, varpų rinkėjas turi daug dirbti; tai parodo į didelį skaičių asmenų, kuriuos rado Jaunieji Vertieji dirbdami dėl Viešpaties. Tas faktas, kad Rūta tai paėmė ir atėjo į miestą, parodo į atsakomybę, kokią Jaunieji Vertieji ėmėsi ant savęs, kai laimėdavo Tiesai tuos, kuriuos surinko likusių po pjūties varpų rinkimo metu. Tai, kad Noemi matė tai, ką surinko Rūta, parodo, kad Didžioji Minia pastebėjo tą darbą, kurį atliko Jaunieji Vertieji. Rūtos parsinešimas maisto, kuris liko po to, kuomet pasistiprino, parodo dalį, kurią Jaunieji Vertieji paliko Didžiajai Miniai paruošiant tuos, kuriuos laimėjo Tiesai, po to, kai jau patys rūpinosi jais. Noemi klausi-

mas: „Kur tu šiandien rinkai? Tebūna palaimintas tas, kuris atkreipė dėmesį į tave!“ parodo, kad Didžioji Minia pastebėjo palaiminimą ir tarnybą, kurią Jėzus davė Jauniesiems Vertiesiems, kaip darbą dėl Jo; o Rūta, sakanti Noemei su kuo dirbo, parodo tai, jog Jaunieji Vertieji suprato, kad pasisekimas nebuvo priskirtas jiems, bet Viešpačiui. Noemi paskelbimas palaiminimų tam, pas kurį Rūta dirbo, parodo, kad Didžioji Minia trokšta palaiminimų Viešpačiui, kadangi Jis leido Jauniesiems Vertiesiems laimėti daug asmenų Tiesai.

Noemi pasakymas: „Tas vyras yra iš mūsų giminės, vienas iš artimiausių mūsų giminaičių“ parodo tai, kad Didžioji Minia patvirtino, jog Jis yra vienas iš tų, kuris gali prie jų prisijungti, norint pasiekti didesnę vaisingumą. Rūta sakanti Noemei, kad Boozas pasakė jai: „laikytis prie jo pjovejų iki pjūties galo“, simbolizuoja Jaunuosius Vertuosius sakančius, kad buvo pakviesti dirbti iki pat Pjūties pabaigos. Noemi atsakymas: „Gera, mano dukra, kad eini su jo tarnaitėmis“ nurodo į tai, kaip Didžioji Minia ragino Jaunuosius Vertuosius, kad dėl jų asmeninio gėrio ir toliau dirbtų su tais, kurie yra pasišventę. O žodžiai: „Tad nesikabinės prie tavęs kitame lauke“ reiškia tai, kaip Didžioji Minia kreipiasi į Jaunuosius Vertuosius, kad neitų į jokių kitą lauką, tik į pjūties lauką, tai yra, kad neištrauktų į taip vadinamus gerus visuomeninius darbus, labdarybės veiklą, prieglaudų veiklą, nei į kokią nors kitą reformų rūšį.

23 eilutė parodo, jog Rūta paklausė Noemi patarimo laikytis prie Boožo tarnaičių renkant varpas, o tai simbolizuoja, kad Jaunieji Vertieji, paklūsdami antitipinės Noemi sugestijai, tęsė ištikimą tarnavimą pasišventusiems. Tai, kad Rūta tai darė iki pat miežių ir kviečių pjūties pabaigos, simbolizuoja tai, kad Jaunieji Vertieji ištvėrė tame darbe iki pat miežių pjūties pabaigos – 1908 metų, ir iki kviečių pjūties pabaigos – 1916 metų.

Rūtos gyvenimas su uošve parodo, kad Jaunieji Vertieji ir toliau bendravo su Didžiosios Minios nariais, kaip tai yra parodyta Elijo ir Eliziejaus paveiksle. Eliziejus reiškia Didžiosios Minios narius. Mano brangūs broliai, Jauniesiems Vertiesiems tai ypač svarbus dalykas, kad dėstau šią paskaitą, ir turiu vilties, kad Viešpats palaimins Jus per šiuos apsvarstymus.

TP'09, 73-79; PT'09, 73-78.

* * * * *

PASKUTINIEJI ELIJO IR ELIZIEJAUS ARTIMAI SUSIJĘ VEIKSMAI

(2 Kar. 2:8-14, tęsinys iš DT 2009 m., Nr.19, 16 psl.)

(59) Tas antitipas neabejotinai parodo, kad ši tipo ypatybė išsipildė išbandymuose, duotuose kiekvienam asmeniui, kol vyko perskyrimo procesas. Kiekvienu atveju, prieš įvykstant skilimui, Eliziejaus klasė pripažino tuos atskirtus brolius per visą tą perskyrimo laikotarpį; tai yra, jie pripažino, pritarė ir bendradarbiavo su jais su vis mažėjančiu entuziazmu tol, kol perskyrimo procesas tęsėsi. Ir kai šis perskyrimas užsibaigė, tokio pripažinimo, kiekvienu asmeniniu atveju, buvo atsisakyta. Toks pripažinimas yra parodytas taip pat Eliziejaus sušukime: „Mano Tėve! Mano Tėve!“ Straipsnio autorius žemiau pateiks savo išgyvenimus ir atsitikimus su J. F. Rutherfordu, kaip apibendrinantį pavyzdį tų bendrų išgyvenimų, kokius patyrė broliai, besiskiriantys su savo artimais bičiuliais Draugijoje, parodančius, kad buvo toks pripažinimas, vis mažėjantis, tačiau tai užtruko tol, kol perskyrimo procesas pasibaigė, o tuo pačiu metu baigėsi ir pripažinimas. Kelis kartus tarp birželio 27 - tos dienos ir liepos 27 - tos J. F. Rutherfordas ir autorius broliškai pasikalbėdavo, bent du kartus meldėsi kartu, pasitaikius progoms, dažnai apsikabindavo sveikindamiesi ir tikino vienas kitą, kad pasitiki vienas kitu, kaip tikri Dievo vaikai. Dažnai, per visą tą laiką, jis teiravosi rašančiojo nuomonės Bibliniais klausimais asmeniškai, ir Betelyje prie stalo, prie visos šeimos, ir dėl kai kurių dalykų prašė patarimų. Tokie, apskritai imant, buvo mūsų išgyvenimai, patirtis, per tą laikotarpį ir su keletu kitų Betelio šeimos narių, kurie liko su Draugija. Tarp kitko, pripažinimo veiksmai buvo rodomi iš J. F. Rutherfordo pusės ir liepos 18-24 dienomis, kai autorius stengėsi tarpininkauti tarp jo ir pašalintų direktorių. Po to, kai šio straipsnio autorius pasiūlė (liepos 24 dieną), kaip būtiną dalyką susitaikymui, J. F. Rutherfordui priimti atgal tuos keturis atleistus brolius į direktorių pareigas, ir kad, kaip būtiną dalyką dėl būsimos ramybės viduje ir taikos, dėl saugumo, ir dėl bendradarbiavimo, sutiktų, kad kiti du broliai, dirbę su juo, būtų skirti į vykdomąjį komitetą Draugijos reikalams, tai J. F. Rutherfordas pabaigoje taip stipriai nusistatė prieš autorių, kad praėjus trims dienoms pašalino jį iš Betelio. Tokiu būdu, imant nuo birželio 27 dienos iki liepos 27 dienos, J. F. Rutherfordas kelis kartus pripažino autorių kaip dalį to antitipinio Elijo. Kiekvienas iš tų atskirtų brolių, be abejonės, prisimins patirtus išgy-

venimus su Draugijos artimais draugais perskyrimo proceso metu, kurie buvo panašūs į tuos, ką patyrė ir čia rašantis autorius su J. F. Rutherfordu nuo birželio 27 iki liepos 27 dienos. Daugelis tada likę Draugijoje, tikriausiai prisimins, kaip jie elgėsi su tais broliais, ir kad jų elgesio veiksmai buvo panašūs, kaip ir J. F. Rutherfordo prieš autorių. Tokie buvo tie antitipiniai veiksmai ir faktai.

TRYNS MINTYS IŠREIKŠTOS ELIZIEJAUS ŠAUKSME

(60) Antras dalykas, ką Eliziejus padarė perskyrimo metu, tai sušuko: „Mano tėve, mano tėve! Izraelio kovos vežime ir jo raiteliai!“ Pirmoji mintis, išreikšta Eliziejaus šauksme, buvo žodžiuose: „Mano tėve, mano tėve!“, o tai reiškia, kad Eliziejus *matė* (pripažino) jį (Eliją). Tai, kad J. F. Rutherfordas savo veiksmais pripažino šio straipsnio autorių, antitipiškai yra parodyta šauksmu: „Mano tėve, mano tėve!“. Tačiau sušukimas „Mano tėve, mano tėve!“ turi savyje platesnę reikšmę nei vien pripažinimą. Papildomai taip pat tai reiškia nustebimą, liūdesio parodymą ir diskusiją, bei simbolizuoja tą nustebimą, apgailestavimą, kurį jautė ir išreiškė Draugijos rėmėjai, o taip pat diskusijas ir veiksmus, parodančius, kad tie, kurie juos paliko, buvo Bažnyčios vadai („tėvas“ čia reiškia „vadas“), ir kad jie, remiantis Draugijos rėmėjų klaidinga nuomone, elgėsi blogai, kad tai vedė atsiskiriančius brolius į Viešpaties nemalonę. Tikriausiai, visi Draugijos rėmėjai pripažins, kad yra parodę tokį nustebimą, apgailestavimą, ir kad vedė diskusijas su, jų požiūriu, taip vadinama „Opozicija“, atsiskyrimo proceso metu.

(61) Antroji mintis, išreikšta Eliziejaus šauksme, buvo žodžiuose: „Izraelio vežime!“, o tai reiškia organizaciją priklausančią Dievo žmonėms, t. y., W. T. B. & T. S. (Sargybos Bokšto, Biblijos ir Brošiūrų Draugija, vert. past.). Ar buvo kažkas tokio, ką ištikimi rėmėjai tuomet buvusios „dabartinės valdybos“ darė, kas galėtų atitikti Eliziejaus sušukimą: „Izraelio vežime!“? Be abejo! Šis tipas parodo tokį pripažinimą, nustebimą, apgailestavimą ir diskusijas Draugijos lojalių pasekėjų tarpe. Žinoma, Draugijos gynėjai buvo nustebę ir nuliūdę, supratę Draugijos reikalų būklę, kokia ji buvo; neabejotinai, jie diskutavo ir pripažino Dievo žmonių organizaciją

kaip „Izraelio vežimą“ ir šaukė: „Draugija! Draugija! Draugija! Kanalas! Kanalas! Kanalas! Mes turime laikytis šios Draugijos! Mes turime laikytis šio Kanalo! Mes turime ginti Draugiją jos išbandymuose! Mes turime būti lojalūs Draugijai, kadangi ji yra tas Kanalas! Neatsižvelgiant į blogį, kokį padarė Draugijos vadai, turime atsiminti, kad Draugija yra Kanalas!“. Iš šio aprašymo visi supras, kad įvykiai, kurie prasidėjo 1917 metų vasarą, buvo susiję su nustebimu ir apgailestavimu, pripažinimu ir diskusijomis apie Draugiją. Visa tai gerai atvaizduota Eliziejaus sušukime: „Izraelio vežime!“.

(62) Trečioji mintis, išreikšta Eliziejaus šauksme, buvo žodžiuose: „ir jo raiteliai!“. Raiteliai (vadeliotojai, vert. past.) nurodo į pasaulietinių arba religinių doktrinų vadus. Suprantama, tipe parodyti vadeliotojai simbolizuoja J. F. Rutherfordą, A. H. MacMillaną ir W. E. Van Amburghą, kaip gynėjus tariamai legalių, bet iš tikrųjų nelegalių, aukščiau aprašytų doktrinų. Atrodo, kad pasakymas „Izraelio raiteliai“ nurodo į pripažinimą ir diskusijas, nustebimą ir apgailestavimą dėl šių brolių. Iš vienos pusės, draugai buvo nustebę ir nuliūdę dėl išbandymų, į kuriuos buvo įtraukti, tačiau su įsitikinimu toliau atkakliai diskutavo ir pripažino tuos vadus, kuriuos, jų manymu, reikia sekti, kadangi jie kontroliuoja tą „kanalą“; kaip vienas garsus brolis ir viena sesuo pasakė: „Mes turime laikytis ‚dabartinės valdybos‘, nes jie turi tas gėrybes“. Šiuose fakčiuose mes aiškiai matome antitipą Eliziejaus šauksmo: „ir jo raiteliai!“. Ir dar kartą sakome, kad šis antitipas yra aiškiai paremtas faktais.

DRAUGYSTĖ NUTRAUKIAMA

(63) Trečia dalis Eliziejaus veiksmų (2 Kar. 2:12) parodyta pasakyme: „Ir jis [Eliziejus] daugiau jo nebematė [nebepripažino]“. Pateiktas žodis *raah* 10 ir 12 eilutėse reiškia pripažinimą, pritarimą ir bendradarbiavimą kartu. Jau parodėme, kad „tas Tarnas“ išaiškino 10 eilutės reikšmę, o 12 eilutė turi tą pačią reikšmę. Šioje ištraukoje sakoma, jog Eliziejus žinojo apie Elijo buvimą ant žemės po jo išbandymo su viesulu, kas bus parodyta vėliau, ir atrodo, čia taip pat duota mintis, kad Eliziejus jau daugiau nebebuvo pavaldus Elijui taip, kaip buvo ankščiau, o sutinkamai su troškimu nebebūti pavaldžiam Elijui, turbūt dėl to pasakė pranašų sūnums, kad nebeieškotų Elijo, bijodamas jo sugrįžimo (2 Kar. 2:15-18). Būdamas tokioje dvasinėje būsenoje Eliziejus, neabejotinai, galvojo, kad Dievas jau nebenorėjo atskirto Elijo, bet paskyrė jį, kad būtų pranašu Izraeliui. Eliziejus tikriausiai galvojo, kad visų, juo besidominčių gėriui, geriausia būtų, kad nebeturėtų jis jokių kontaktų su Eliju, kurio buvimas darytų trukdančią įtaką jo tarnavimui žmonėms, dėl jų šališkumo vienam arba kitam Prana-

šui. Iš to matome, kodėl jis daugiau nebepripažino Elijo, kaip tai darė ankščiau.

(64) Kokiu būdu antitipe pasireiškė nedraugiškumas po „Izraelio kovos vežimo ir jo raitelių“ apgaulių? Pažiūrėkime į antitipą ir įsitikinsime, kad išsipildė taip, kaip buvo aukščiau parodyta. Tikrai, Draugijos žmonių visiškai draugystės nutraukimui su taip vadinama „opozicija“ pradžią padarė pirmiausia W. E. Van Amburghas 1917 m. liepos 31 dieną Žmonių Sakyklos Draugijos (People's Pulpit Association) posėdyje, kai jis nenorėjo paduoti autoriui rankos. Konvencijoje Bostone rugpjūčio 5 dieną A. H. MacMillan ir kiti atsisakė, *broliškos meilės puotos* metu, paduoti ranką atskirtiems broliams. Šiek tiek vėliau sesuo Seibert paveikta pamokslo, pasakyto W. E. Van Amburgho, nepriėmė autoriaus ištistos rankos. A. H. MacMillan ir C. J. Woodworth elgėsi su juo tokiu pačiu būdu. Kampanija – „Venkite tų, kurie kelia susiskaldymus tarp jūsų“ išsiplėtė iš Betelio namų į išorę ir apėmė vieną susirinkimą po kito. Draugystės nutraukimas buvo toks matomas, kad daugelis Draugijos rėmėjų galvojo, jog „Opozicija“ yra Antros Mirties klasė ir nebekreipė į juos dėmesio, net susitikus gatvėje. Ryšium su tos kampanijos veiksmais, nutraukiant draugystę, „dabartinė valdyba“ bei daugelis piligrimų, vyresniųjų ir t. t. skubėjo atskirti ištikimą Eliją nuo Draugijos brolių draugystės. Tikrai, antitipinis Eliziejus nematė, t. y. nebepripažino daugiau antitipinio Elijo! Taigi, mes gerai matome, kaip faktai tipe ir antitipe šiuo atveju tiksliai derinasi. Pasiremdami aukščiau minėtais paaiškinimais, galime aiškiai suprasti, kad F. H. McGee kritika rašančiojo atžvilgiu dėl žodžio *raah* yra nepagrįsta.

(65) Ketvirtas Eliziejaus veiksmas buvo perplėsimas savo drabužių į dvi dalis. Biblijos simbolikoje drabužiai simbolizuoja mūsų širdžių ir minčių malones. „Taigi, kaip Dievo išrinktieji, šventieji ir numylėtiniai, *apsivilkite* nuoširdžia užuojauta, gerumu, nuolankumu, romumu ... „apsirenkite nuolankumu“ (Kol. 3:12,13; 1 Pet. 5:5). Kitos ištraukos, kurios taikomos šia tema, Biblijos tyrinėtojams yra suprantamos. Drabužių perplėsimas, atrodo, kad reiškia prievartos darymą turimoms malonėms, o perplėsimas jų į dvi dalis, matyt, kad parodo dviveidiškumą, dvilypį protą, o tai yra Didžiosios Minios charakteringa ypatybė (Jok. 1:8). Toks Eliziejaus elgesys antitipe nurodo į prievartą ir nusižengimą Tiesai, Teisingumui ir Meilei, ką padarė J. F. Rutherfordas ir jo šalininkai taip vadinamos „Opozicijos“ atžvilgiu. Kaip iliustraciją tokio šiurkštaus, nebiblinio elgesio galime paminėti J. F. Rutherfordo straipsnį „Pjūtis Sijojimai“, kuris savo turiniu yra žiaurus ir nepaprastai klaidinantis dėl neteisingai aiškinamų faktų. Visame pasaulyje tuos, kurie sto-

vėjo ištikimai „to Tarno“ patvarkymų pusėje, labai neteisingai, negailestingai traktavo ir parodė klaidingoje šviesoje tie, kurie pakėlė kovos šūkį: „Kanalas! Kanalas!“. Taigi, antitipinis Eliziejus labai smarkiai perplėšė savo drabužius! Dar kartą nustatėme, kad šie faktai aiškiai ir harmoningai derinasi su paveikslu, parodančiu, kad Dievas yra davęs mums tokius išbandymus. Drabužiai taip pat simbolizuoja tarnybos galias, kaip tai yra parodyta kunigų grožio ir garbės rūbuose. Žiūrint iš šio požiūrio taško, antraeilėje antitipo reikšmėje, tai, kad Eliziejus perplėšė savo drabužius nuo viršaus iki apačios, suprantame, kad reiškia, jog antitipinis Eliziejus, dar prieš užimdamas skelbėjo visuomenei pareigas, visai nustojo tarnauti kaip tarnas antitipiniam Elijui.

PAGRIEBIMAS APSIAUSTO

(66) Penktas Eliziejaus veiksmas buvo pagriebimas apsiausto, kuris nukrito nuo Elijo. Penki Tarybos nariai leido J. F. Rutherfordui atlikti savo ketinimus ir vengė iškelti jam bylą, kas, galbūt, būtų vienuole priemonė sulaikiusia jį, iki tam tikro laiko, nuo tokio jo charakterio polinkio. Jie leido, kad valdžia, parodyta apsiaustu, išslystų iš jų kontrolės, o šiuo atveju – iš Elijo klasės narių kontrolės, kurią jie atstovavo panaudojant šią valdžią. Šie broliai, kaip Tarybos narių dauguma, buvo tie, kuriems tarpininkaujant Bažnyčia, kurią jie atstovavo, išlaikė kontrolę tam tikroms svarbioms „apsiausto“ dalims, t. y., kontroliavo visuotinį darbą, Tiesos literatūrą, Tiesos agentūras, biurus, finansus, reikalingus Tiesos platinimui. Iš 1 Kar. 19:15,16 mes matome, kad Dievas labiau norėjo, kad Elisas pateptų Hazaelį, Jehų ir Eliziejų. Tačiau iš tikrųjų, Elisas patepė tik paskutinįjį iš jų, o Eliziejus patepė kitus du; pirmąjį pats patepė asmeniškai, o antrąjį – panaudodamas savo atstovą (2 Kar. 8:7-14; 9:1-10). Šis Dievo įpareigojimas parodo, kad Jehovai labiau patiktų, jeigu Elisas pats pateptų visus tris, o tai reiškia antitipe, kad Dievui labiau patiktų, jeigu antitipinis Elisas išsaugotų savo pareigas, kaip skelbėjas Vardiniam Dvasiniam Izraeliui, iki tol, kol nepateptų visų trijų klasių, parodytų tais trimis vyrais. Vis dėlto, Dievas numatydamas, kad penkiems direktoriams nepavyks apriboti J. F. Rutherfordo autokratiškų valdžios norų ir jie neiškels teismo bylos (ši žingsnį F. H. McGee ir autorius siūlė atlikti nedelsiant, primenant, kad tai yra vienintelis būdas išlaikyti darbo kontrolę Elijo klasės rankose per jos atstovus, t. y., Tarybos daugumą) pritaikė tipą ir numatė įvykių pasekmes antitipe, žino-

damas, kad Jis gali taip pakreipti įvykius, kad jie išeitų į gera abiemis Pranašams. Taigi, Dievas nepriėmė Savo gero pageidavimo ir leido, kad tie dalykai, kurie Jam labiau patiko, liktų neatlikti, tai yra – kad Elisas pateptų Hazaelį ir Jehų. Leido, kad tai padarytų Eliziejus, numatydamas įvykimą šio paveikslo maždaug 2800 metų vėliau. Po to, kai direktoriams nepavyko pasipriešinti J. F. Rutherfordui su pakankama rezoliucija ir nepavyko iškelti teisinio kaltinimo, priverčiant jį atsisakyti savo uzurpacijos vaisių, antitipinis Elisas, kurį atstovavo Taryba (nes ji buvo svarstomasis ir kontroliuojantis organas, nusprendžiantis dėl bendro darbo ir, kuri, galutinėje analizėje sudarė daugumą), kaip Dievo Žodžio skelbėjas Vardiniam Dvasiniam Izraeliui, prarado savo valdžią. Tai, kad Eliziejus pakėlė apsiaustą, simbolizuoja veiksmus antitipinio Eliziejaus, kurį reprezentavo Draugijos vadai, kaip tos Draugijos atstovai, ir kurie užsitikrino sau Dievo Žodžio skelbėjo valdžią Vardiniam Dvasiniam Izraeliui. Tokiu būdu, mes suprantame, kad, nukritimas Elijo apsiausto ir jo paėmimas, ką atliko Eliziejus, išsipildė varginančių ir sunkių išbandymų metu, įvykusių tarp Dievo žmonių 1917-ais metais.

(67) Šeštasis Eliziejaus veiksmas, aprašytas 2 Kar. 2:12-14, buvo smogimas į Jordaną. Faktas, kad šiame atvejuje nieko nekalbama, jog Eliziejus susuko apsiaustą, kaip tai padarė Elisas, yra harmonijoje su mintimi, kad antitipinio Eliziejaus nariai nepanaudojo visų savo valdžioje ir galioje turimų priemonių, tinkamų smogimui į Jordaną, tai yra, nepanaudojo daugelio smogimui skirtų traktatų, pamokslų ir Ketvirto Tomo. Fotodrama buvo beveik visai nepanaudota. Tie dalykai, kuriais buvo galima daug stipriau „smogti“, liko visiškai nepanaudoti. Taigi, Eliziejus smogė į Jordaną nesusuktu apsiaustu. Kaip antitipinio Elijo atveju, taip ir antitipinio Eliziejaus atveju, smogimo darbą atliko Didžioji Minia kaip *Nauji Kūriniai*, pripažinti vieni kitų, kurie turėjo tam tikrus Tiesos straipsnius, darbo kontrolę (atliekamą atstovaujant J. F. Rutherfordui), dalį atitinkamos Tiesos literatūros, ir tik dalį su tuo susijusių darbo sričių bei reikalingų finansų. Visa tai jie panaudojo peikdami tuos, kurie tvirtino, kad valdo pagal Dievo įgaliojimą, ir jų rėmėjus, pasmerkė jų institucijas sunaikinimui, o jų vadus nušalinimui iš jų postų ir nubaudimui už jų blogus, nedorus darbus. Tokiu būdu konservatoriai ir radikalai Krikščionybėje, šiuo smogimo darbu, tapo vis labiau atskirti.

PT'88, 56-58; E 3, 109-117; TP'62, 103-105

DABARTINĖ TIESA

Redaktorius: Ralph M. Herzig, 1156 St. Matthews Road, Chester Springs, PA 19425-2700, USA.
Žurnalo lietuvių kalba atsakingas redaktorius Saulius Širmulis.

Klausimus ir užsakymus rašykite šiuo adresu: <http://biblijos-veliava.lt>